๑

แดดบ่ายจัดจ้า สะท้อนเงาลวงตาขึ้นมาจากพื้นถนน ทิวทัศน์สองข้างทางต่างเต้นระยิบ เพราะนาเกลือกว้างไกลก็กำลังสะท้อนไอแดด ทำให้ผืนนาสีขาววาวแสงขึ้นจนแสบตา

แต่ทั้งหมดก็ไม่น่าทำให้ชายหนุ่มมึนงง หรือรู้สึกวิงเวียนได้ขนาดนี้

“ณพ...ณพ เมารถรึเปล่า”

เหมือนได้ยินเสียงนี้แว่วมาจากที่ไกล พร้อมกับรู้สึกว่าแขนข้างซ้ายถูกเขย่าเบาๆ ตอนนี้อรรณพไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าตนเองอยู่ที่ไหน

ลมแห้งๆ ที่ปลิวมาปะทะใบหน้ายิ่งทำให้อึดอัดและเหนอะหนะ

ลมหายใจที่สูดเข้าไปทำให้ลำคอแห้งผาก ริ้วความร้อนพลุ่งจากส่วนกลางของลำตัวขึ้นไปอัดอั้นอยู่ในหัว ดวงตาร้อนผ่าวแสบเคืองและแข็งค้าง กว่าจะกะพริบตาได้แต่ละครั้งน้ำตาก็คลอหน่วย ต้องเกร็งหรี่หลบแสงจนปวดกระบอกตาไปหมด

อรรณพฝันร้ายมาหลายคืน ก่อนที่วีณา เพื่อนสาวที่อยู่บ้านใกล้กันจะออกปากขอให้เขามาร่วมทีม จำได้ว่าเขารับปากทันทีทั้งที่ยังงงว่าอะไรทำให้

ตัดสินใจได้รวดเร็วขนาดนั้น

จะว่าเพราะความสนิทสนมของตนกับวีณาก็ไม่น่าจะใช่

มันเหมือนกับมีแรงดึงดูดอะไรสักอย่างมากกว่า ทำให้เพียงแค่ได้ยินชื่อสถานที่ที่จะมาในครั้งนี้ เขาก็เอออตอบรับไปโดยอัตโนมัติ

ที่จริงทั้งคณะมีร่วมสี่สิบชีวิต แต่ทุกคนบนรถมีจุดหมายต่างไปจากพวกของอรรณพ เพราะสมาชิกส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชาวค่ายอาสาฯ ที่พอดีได้ทำเลสำหรับสนองอุดมการณ์ชมรม โดยไม่ต้องไปไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก

“ไม่...ไม่เป็นไร”

เสียงตอบกลับของอรรณพแหบแห้งราวปลาขาดน้ำเจียนตาย

จังหวะหัวใจที่เต้นถี่ระรัว แทนที่จะทำให้เขาคึกคักตื่นตา กลับกดดันประสาทรับความรู้สึกทั้งหมดให้จมดิ่ง

จังหวะในตัวคลับคล้ายเสียงรัวมโหระทึกในยัญพิธีอะไรสักอย่าง มันกึกก้องกดดันจนแทบหายใจไม่ออก

เสียงหวานแว่วที่เรียกหาก็กลายเป็นเสียงหวีดแหลมน่ารำคาญ

แรงที่ยังเขย่าอยู่ตรงแขนซ้ายยิ่งเพิ่มแรง ก็กลับยิ่งทำให้รู้สึกเหมือนถูกแรงนั่นโยนขึ้นสู่อากาศ

...ครู่เดียว ทั้งร่างก็ด้านชากับสิ่งเร้ารอบกายไปทั้งสิ้น

ถ้อยจารึกพล่านขึ้นในห้วงคำนึงของอรรณพราวกับอสรพิษร้ายกำลังดิ้นทุรน พยายามหาทางออกจากที่ขัง

จากการคัดลอกด้วยวิธีการใช้กระดาษทาบลงบนแผ่นศิลา แล้วฝนด้วยดินสอถ่าน จนปรากฏรอยสลักเป็นแถวอักษรสีขาว อักขระเทวนาครีทั้งสามแถวจึงไม่ได้ลำดับความ หัวหางของบางตัววิ่นแหว่ง

“อุรคนคร...ใจเมืองแห่งตะนาวศรี...

...เจริญยิ่งบริวาร...สิงห์...บัว...อายสะยิน...

ถึงอวหาร...อินทูน...กรรมเมือง...”

คำ ‘อุรคนคร’ เหมือนผูกพันฝังแน่นอยู่กลางใจ แต่คำ ‘อินทูน’ กลับ

ทำให้ขุ่นเคือง คุแค้น

อรรณพยิ่งรู้สึกปวดตุบขึ้นมาที่สองข้างขมับ ปวดเหมือนหัวจะระเบิด

...ดวงใจแห่งข้า พญามารมากหลายเล่ห์กล ชาตินี้ไร้บุญญา ชาติหน้าข้าจะตามไปพบเจ้า!!!...

แล้วอีกเสียงก็ดังขึ้นจากเบื้องบนกระหม่อม เสียดแทรกเข้ามาในหัว พร้อมกับความทรมานสุดแสนเหมือนกะโหลกจะปริแยก

ชายหนุ่มยังสัมผัสได้ถึงเยื่อใยอันเป็นอนันตกาล

เยื่อใยของความพะวักพะวนห่วงหา จำใจตัดใจลาด้วยความรัก

และ...ความแค้น

น้ำตาไหลพรากอาบแก้ม แต่หยาดน้ำตาผ่าวร้อนที่นองหน้าก็ยังพอช่วยเรียกคืนความรู้สึกให้กลับมาสู่ปัจจุบัน

ความรับรู้อันเลือนรางค่อยแจ่มชัด จนภาพทิวเขาข้างหน้ากระจ่างแก่ตา

“เขางู!”

“จะเขาอะไรก็ช่างมันก่อนเหอะนะณพ ว่าแต่เธอเป็นอะไร...เป็นอะไรไป”

เสียงหวีดแหลมน่ารำคาญค่อยกลับมาแว่วหวานอีกคราว อรรณพต้องหันกลับมายิ้มรับเนือยๆ พลางค่อยๆ ปลดสองมือที่เกาะกุมต้นแขนซ้ายของตนออก

“ใครเป็นอะไรไปหรือวีณา”

อีกเสียงดังแทรกเข้ามา เสียงนี้ทำให้อรรณพถึงกับสะดุ้ง

...ช่างคลับคล้ายเสียงนั้น เสียงสั่งลาเจือรอยอาฆาตจองเวรที่เสียดแทรกอยู่ในหัวเมื่อชั่วอึดใจที่ผ่านมา

“ณพน่ะกฤษ ไม่รู้เป็นอะไร” หญิงสาวตอบคำกลับไป ใจยังไม่คลายกังวล

“เราไม่เป็นไร ไม่เป็นไรแล้วละ”

อรรณพพยายามเค้นเสียงให้กระปรี้กระเปร่าโดยไม่ได้หันมาหาเพื่อนสาวอีก ด้วยเพราะที่ปลายหางตาบอกว่ามีใครอีกคนหนึ่งเข้าสมทบถึงตัว

แล้วฝ่ามือหนักแน่นของใครคนนั้นก็ทาบลงบนหน้าผากของเขาอย่างอ่อนโยน อรรณพรู้สึกคล้ายถูกประคบด้วยมวลน้ำเย็นสดชื่น ความกดดันอัดอั้นจางหายเป็นปลิดทิ้ง

ถึงอยากจะปัดมือนั้นออก แต่จิตใต้สำนึกก็ขืนแขนขาไว้จนไม่อาจขยับหลบเลี่ยง

“ลมแดดละมั้งวี เป็นผู้ชายแท้ๆ ทำไมอ่อนแอจัง”

เจ้าของมือละมือออกไป ก่อนที่เสียงตะโกนหายาดมยาลมจะดังลั่นรถ

หากกระทั่งมีกลิ่นพิมเสนน้ำมาจ่อรอที่จมูก อรรณพก็ยังนั่งนิ่ง

“ก็เขาไม่ได้เป็นพวกถางป่าขุดดินงัดหินอย่างเธอนี่นา อย่างเราๆ น่ะออกภาคสนามกันมานักต่อนัก แต่ณพเขาไม่เคยต้องมาอย่างนี้ อีกอย่างเขาก็มีโรคประจำตัว”

วีณาหันไปต่อว่าและแก้ต่างแทนเพื่อนสนิท ทว่าคนสบประมาทยังซ้ำไม่ลดละ

“ถ้ารู้ว่ากระหม่อมบางอย่างนี้แล้ว จะดันทุรังพามาทำไมล่ะวี กะแค่เทวนาครีไม่กี่ขยัก ทำไมเราจะแกะกันเองไม่ออก”

“ไอ้สามบรรทัดนั่นน่ะใครๆ มันก็เดาได้ แต่ถ้าไปเจอศิลาทั้งหลักจะทำยังไง” หญิงสาวไม่ยอมจำนน

“ก็ขนมันกลับไปที่มหา’ลัย” คราวนี้เสียงผู้ชายชักอ้อมแอ้มไม่เต็มปาก

“อย่ามาถลากไถลไปเรื่อยเลยน่า เธอก็รู้ว่าเรามากันยังไง ถ้าอาจารย์รู้ว่าแอบมากันเอง มีหวังต้องลงทะเบียนกันใหม่อีกรอบ”

“...”

เมื่อเห็นท่าว่าอังกฤษยอมจำนน วีณาจึงลดเสียงลงเป็นทำนองไกล่เกลี่ย

“เถอะน่า แค่นี้มันเรื่องปกติ ไม่ได้ชักตาตั้งเป็นลมบ้าหมูอะไรนี่นา”

“บ้าเรอะวี! แล้วถ้าเป็นอย่างที่เธอพูดขึ้นมาที่กลางป่า เราไม่ต้องปล่อยให้เพื่อนเธอตายเรอะ!” คราวนี้คนเถียงเหมือนจะกลับมาเป็นห่วงตัวต้นเหตุ

“เราไม่เป็นไรแล้ววี ขอโทษที่ทำให้ตกอกตกใจ ขอโทษคุณ...เอ่อ...”

“อังกฤษ ผมชื่ออังกฤษ เรียกกฤษเฉยๆ ก็ได้”

“ครับ คุณอังกฤษ ผมขอโทษด้วย”

“คุณณพไม่ได้เป็นคนผิด มันผิดตั้งแต่คนที่ชวนคุณณพมาทริปมหาวิบากนี่ด้วยกันแล้ว”

ถึงตอนนี้น้ำเสียงของอังกฤษผู้เป็นหัวหน้าทีมไม่ได้เคร่งเครียดจริงจังอีกต่อไป

“ย่ะคุณท่าน ถ้าอิชั้นไม่ห่วงว่างานมันจะไม่เดิน ก็คงไม่ลากเขามาหรอกค่ะ ณพก็อย่าทำให้วีเสียชื่อล่ะ คุยกะกฤษมันไว้ฟุ้งเชียวว่า ณพอ่านได้หมดตั้งแต่ฝั่งไทกรีสจนถึงฮวงโห”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกวี เธอก็พูดเกินไป ก็...แค่พออ่านได้บ้าง”

เวลานี้คนที่แนะนำตัวว่าชื่อ อังกฤษ เปลี่ยนที่นั่งมานั่งเบียดกับวีณาและอรรณพแล้ว เขาถือโอกาสชำเลืองสำรวจเพื่อนใหม่ที่วีณาคุยนักคุยหนาว่าหลงใหลอักษรโบราณจนเหมือนคลั่ง

อังกฤษเคยคะเนไว้ในใจว่า หนุ่มผู้ลุ่มหลงในอักขระโบราณน่าจะเป็นผู้ชายผอมบาง ท่าทางเจ้าตำราและอมโรค อาจจะแต่งตัวอย่างไม่ไยดีสังคมหรือน่าจะติดสกปรกหน่อยๆ ด้วยซ้ำ

แต่คนที่นั่งนิ่งหันไปนอกหน้าต่างนี่กลับไม่ใช่อย่างที่วาดเอาไว้ ถึงจะตัวเล็กกว่าเขา แต่ก็มีรูปร่างสมส่วนสมชาย สวมเสื้อและกางเกงทรงเข้าสมัย ผิวสวยกว่าผู้หญิงที่นั่งคั่นกลาง แม้จะคล้ำกว่าก็ไม่ได้ทำให้ผู้ชายคนนี้แลดูหมอง

มีเพียงนัยน์ตาอย่างเดียวกระมังที่แฝงแววโศกสลดไว้ใต้ประกายตาสดใส

แล้วคนแอบมองก็รีบปรับน้ำเสียงให้เป็นการเป็นงานอีกครั้ง ก่อนที่วีณาจะจับสังเกตได้

“ผมหวังว่าคุณณพคงจะอ่านได้ดี ที่จริงอักษรพวกนั้นก็คงจะร่วมๆ สมัยกันกับหลักศิลาที่ขุดค้นพบในเมืองใกล้ๆ ทั้งทางคูบัวหรือทางเมืองสิงห์ ถึงจะเก่าก็ไม่น่าจะเกินรุ่นทวารวดี พุทธศตวรรษที่สิบกว่าๆ”

เสียงนี้ได้ยินกันเฉพาะเพียงสามคน

“แต่กฤษ...เธอจะมาบ้างานอย่างเดียวไม่ได้นะ” หญิงสาวที่โดนสองหนุ่มนั่งขนาบข้างหันมาเตือนเบาๆ “เธอต้องหาเวลาไปแสดงน้ำใจกับบรตีด้วย ไอ้ที่เราอาศัยเนียนมากับค่ายอาสาฯ นี่ได้ ก็เพราะวีบอกไปว่ากฤษเป็นคนขอร้องหรอกนะ”

“ได้ยังไงล่ะวี แฟนเขาก็มาด้วยนี่”

ใจจริงอังกฤษไม่อยากให้ใครไปพูดลับหลังได้ว่า ใช้เสน่ห์หนุ่มหาประโยชน์ใส่ตัว ดังนั้นเมื่อเห็นว่ามีคนที่ประธานชมรมค่ายอาสาฯ สนิทสนมเป็นพิเศษร่วมทางมาด้วยก็เบาใจ พอใจชื้นได้ว่าคงไม่ต้องไปแสดงท่าทางเอาใจใส่อะไรกับเธอมากจนเกินไปนัก

“สกรรจ์นั่นเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องกันย่ะ เพิ่งกลับจากเมืองนอก รตีว่าเขาอยากมาสัมผัสชีวิตติดดินดูบ้าง ก็แค่นั้น... เถอะน่ะกฤษ เขาก็ทำงานของเขา เราก็ทำงานของเรา เช้าเราก็ออกสนาม เผลอๆ จะได้ไปตั้งแคมป์กันต่างหากเสียอีก”

คนต้นคิดเริ่มตั้งท่าจะหว่านล้อมเป็นครั้งที่ร้อย ทั้งที่ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า กระดาษสำเนาดินสอถ่านนั้นจะถ่ายลายลักษณ์มาจากศิลาสลักของจริง

“อย่างน้อย เราได้ไปเห็นหลักฐานอะไรที่เจ้าศรีตามันว่าก็พอ จะจริงจะปลอมยังไงจะได้ไปไล่เบี้ยกะมันอีกที แต่ไอ้ศรีตามันไม่เคยกระตือรือร้นอะไรขนาดนี้มาก่อน จริงไหมกฤษ?”

“อือ!” เสียงรับรู้หลุดมาจากลำคอคนฟังเพียงแค่นั้น เพราะเทือกเขาที่ตระหง่านอยู่เบื้องหน้าดึงความสนใจไปเกือบหมด

“...เขา...เขางู...” อังกฤษครางกับตัวเอง

“ไม่ใช่...” อรรณพแย้งโดยไม่ได้หันหน้ามามอง “ทิวนี้คือเขาขานาคา”

“อ้าว! ก็เมื่อกี้ณพยังว่าเป็นเขางูอะไรไม่ใช่เรอะ” วีณาหันมาถาม

แล้วป้ายบอกทางที่ผ่านสายตาของคนทั้งหมดเข้ามาก็เป็นผู้เฉลยคำตอบเรียบง่าย

“ดราก้อนฮิลล์”

“โห! เดาะตั้งชื่อเป็นภาษาปะกิดซะด้วย คนแถวนี้เขาเป็นฝรั่งกันหรือไงนะ”

พร้อมกับที่พูด หญิงสาวทำสีหน้ากระอักกระอ่วน ในที่ห่างไกลความเจริญ ภูเขาเก่าแก่กลับมีชื่อเป็นภาษาต่างประเทศ

“ดราก้อนฮิลล์...เทือกเขามังกร...”

อังกฤษพยายามพินิจสัณฐานของสิ่งตรงหน้าให้แน่ใจ ก่อนจะรับคำอรรณพเบาๆ

“อือ! แค่ขามังกรจริงๆ นั่นละ”

แต่คนขานชื่อ ‘เขาขานาคา’ ไม่ได้สนใจใครอื่นอีกแล้ว เขารู้สึกว่าขอบตาร้อนผ่าว ร่ำร่ำเหมือนจะหลั่งน้ำตาอีกรอบ ได้แต่พยายามฝืนมองออกไปข้างนอก ให้สายลมช่วยปัดเป่าหยาดน้ำที่เอ่อขึ้นมานั้นให้เหือดหาย

เสียงชี้ชวนกันชมทิวทัศน์รอบๆ ของเหล่าเจ้าของโครงงานที่แท้จริงทำให้ทั้งอังกฤษและวีณานึกขัน

แค่ไม้ป่าดอกสีแปลกที่มีนกตัวดำปีกสีน้ำตาลแดงเกาะอยู่ ยังได้ยินเสียงเถียงกันว่า เป็นอีกาสีประหลาดหรืออย่างไร แล้วต้นไม้นั่นมันคูนพันธุ์ไหนถึงได้ออกดอกเป็นสีชมพูอมแดง

...หรือความฉาบฉวยของคนกรุงทำให้ไม่รู้จัก ‘นกกะปูด’ กับ ‘ต้นกาฬพฤกษ์’ ไปเสียแล้ว

“น่าจะไลให้ไปดูภาพที่ภาคผนวกในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานซะก่อนจะมา”

อรรณพอดพึมพำออกมาไม่ได้ วีณาซึ่งตามอารมณ์เพื่อนได้ทันจึงพูดขึ้นบ้างว่า

“เดี๋ยวนี้เขาไม่เปิดหนังสือกันแล้วค่ะคุณ เวลาจะค้นหาอะไร ก็พึ่งลุงกูเกิล หรือไม่ก็วิกิพีเดีย รวดเร็วทันใจกว่ากันเยอะ”

“นั่นแหละ มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าค้นจากที่ไหนหรอก เราว่านะวี เฉพาะ

คนรุ่นเราๆ หรือเปล่านะที่ไม่ได้รับการสอนให้รู้จักสืบค้นอย่างจริงจังด้วยตัวเอง สิ่งละอันพันละน้อยที่ถึงจะไม่จำเป็นต้องรู้ แต่ถ้ารู้ไว้ก็ไม่เสียหายนี่ เราไม่เห็นว่าจะมีใครคอยปลูกฝังชี้แนะ ว่าความรู้เหล่านั้นมันอาจจะมีประโยชน์ในสักวันหนึ่งข้างหน้า การสืบหาหรือสืบค้นจึงต้องทำอย่างเป็นระบบ ไม่ใช่สักแต่ว่าทำเป็นตื่นหูตื่นตา ถามกันไปถามกันมา แล้วก็เล่าสู่ข้อมูลแก่กันแบบผิดๆ ถูกๆ ครึ่งๆ กลางๆ”

การพูดได้ยืดยาวอย่างนี้ทำให้วีณารู้สึกว่าสถานการณ์ของคนพูดจะกลับมาเป็นปกติแล้ว ทั้งเธอและอังกฤษจึงไม่ได้สนใจอาการเหม่อลอยหลังจากนั้นของอรรณพอีกต่อไป

สองหนุ่มสาวเริ่มทบทวนแผนการ ก่อนจะต้องสำรวจเมืองโบราณที่ไม่เคยปรากฏในแผนที่ครั้งนี้ให้ได้ภายในสิบวัน

๒

กว่ารถบัสของมหาวิทยาลัยจะแล่นเข้ามาถึงเขตหมู่บ้าน ดวงอาทิตย์ก็ลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว คนขับกับคนถือแผนที่ยังเถียงกันไม่เสร็จ ขณะที่นักศึกษาเริ่มทยอยกันลงจากรถ

เสียงหรีดหริ่งเรไรที่สงบลงเพราะตกใจเสียงคณะผู้มาเยือน เริ่มประสานเสียงหวิวๆ เครือๆ อีกครั้ง

หญิงสาวผู้เป็นประธานชมรมขยับขึ้นมาหน้าแถวเพื่อส่งยิ้มให้ลุงกำนันที่นำกลุ่มชาวบ้านมารอต้อนรับอยู่ตั้งแต่บ่ายอ่อนๆ

“เราหลงทางกันนิดหน่อยค่ะ พอเลย...เอ่อ... ดราก้อนฮิลล์นั่นเข้ามาก็เหมือนจะเข้ามาอยู่ในเขาวงกต ไม้ต้นใหญ่กับภูเขารูปทรงเหมือนๆ กันไปหมดอย่างนี้ทำเอาพวกหนูเลี้ยวผิดกันหลายรอบ”

เสียงอธิบายของรตีหวานเรียบเป็นการเป็นงาน ขัดกับบุคลิกยามปกติจนฟังดูแปลกหูสำหรับเพื่อนที่ยังไม่เคยร่วมทางกันมาก่อน

ชายสูงวัยที่ออกมายืนต้อนรับยังยิ้มแย้ม ไม่มีท่าทางขุ่นใจกับการที่ต้องเตรียมการต้อนรับนักศึกษากลุ่มนี้มาเกือบทั้งวัน เขาตอบกลับอย่างมี

เมตตา โดยละความแปลกใจเรื่องการหลงทางไว้ ด้วยการยอมรับในเหตุผลที่เธอกล่าวออกมา

“ข้าวกลางวันคงต้องกลายเป็นมื้อเย็นเสียแล้ว พวกหนูรอกันสักครู่หรือใครจะเก็บข้าวของอาบน้ำอาบท่าเสียก่อนก็ได้ ลุงให้แม่ครัวเขาอุ่นกับข้าวให้อีกรอบหนึ่งแล้ว”

ทั้งคณะได้กลิ่นอาหารโชยมาทันที ผู้เหย้าคงสั่งให้เริ่มอุ่นอีกครั้งตั้งแต่ตอนที่เห็นรถเคลื่อนเข้าเขตโรงเรียนมานั่นเอง

หลังจากทักทายปราศรัยกันอีกครู่ ชาวค่ายอาสาฯ แต่ละคนก็แยกย้ายกันไปทำกิจธุระส่วนตัว รตีจึงได้โอกาสเอ่ยถึงอีกจุดหมายหนึ่งของการมาครั้งนี้

“เพื่อนหนูกลุ่มนี้เรียนโบราณคดี พอดีได้ลายจารึกมาแผ่นหนึ่ง เขาว่าได้จากเสาศิลาที่อยู่ในตำบลนี้ ก็เลยอยากจะรบกวนถามคุณลุงว่า ต้นเสาจริงๆ นั่นอยู่ที่ไหน พวกเพื่อนๆ เขาจะได้ไปลอกลายสลักมาให้ครบ จะเอาไปทำรายงานส่งอาจารย์น่ะค่ะ”

แม้รตีจะเป็นผู้หญิงที่มีความเป็นผู้หญิงเต็มร้อย แต่เธอก็มีความสามารถพอและแสดงให้เพื่อนร่วมชมรมได้เห็นมาแล้วว่า ‘สู้’ ได้ไม่แพ้ใครใน ‘ทุกเรื่อง’ เธอจึงรับธุระลับของวีณาเพื่อนสนิทมาจัดการให้อย่างใส่ใจ

“พวกหนูคงหมายถึงต้นเสาโบราณที่ริมห้วยเชิงสะพาน ก่อนจะเข้าเขตตำบลกระมัง เสานั่นล้มไปแล้วละ หักออกเป็นหลายเสี่ยงเพราะน้ำป่าเมื่อวานซืน ตรงฐานคงหนัก เลยแค่พลิก แต่ไม่ถึงกับไปตามน้ำ”

ข้อมูลนี้ทำให้หนุ่มสาวสี่ห้าคนที่ยืนรวมกลุ่มอยู่หน้าลุงกำนันสบตากันด้วยความผิดหวัง

จะใช่ศิลาหลักเดียวกันหรือเปล่าก็ยังไม่รู้ ยังมาล้มเสียก่อนที่จะมาสำรวจกันแค่สองวัน

“ลุงเลยให้ชาวบ้านเขาขนมาไว้ที่ใต้ถุนวัดโน่น”

ชายสูงวัยชี้มือไปที่วัดซึ่งอยู่อีกฟากสนาม นั่นคงเป็นวัดเก่าแก่ประจำ

ตำบล สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ดูเก่าคร่ำ เสาอาคารเอนโย้จนน่ากลัวว่าจะพังครืนลงได้ทุกเวลา แลดูสยองขวัญสั่นประสาทได้ไม่น้อย ยิ่งตอนที่เงามืดๆ ทึมๆ นั้นเหมือนสั่นไหวขึ้นพร้อมกันยามเสียงระฆังเย็นย่ำดัง ถี่แหลมสลับ...ช้า...ช้า...ช้า...และระรัวเร่งเร้า

หมาวัดหอนส่งตามเสียงระฆังราวกับประสานเสียงร้องเพลงปลุกใจกันกระนั้น ก่อนที่หมาบ้านจะหอนรับกันมาเป็นทอด จนถึงหมาโรงเรียนที่กำลังนั่งเกาขี้เรื้อนอยู่ใกล้ๆ ก็เริ่มโก่งคอร้างขน หอนโหยหวน จนผู้มาใหม่ทั้งกลุ่มถึงกับขนลุก

“อย่ากลัวไปเลย พระท่านส่งสัญญาณกับสรรพสัตว์ว่าจะเริ่มทำวัตรเย็น สวดมนต์แผ่ส่วนบุญส่วนกุศลกันแล้ว ถ้าพวกหมามันพูดได้ ก็คงเปล่งเป็นเสียงสาธุแทนนั่นละ” ชายสูงวัยช่วยอธิบายเมื่อเห็นอาการของกลุ่มผู้มาเยือน

ถึงจะเป็นเหตุผลที่น่าเชื่อถือเท่าใด ทั้งรตี วีณา อรรณพ อังกฤษ และศรีตาก็ยังอดรู้สึกเสียวสันหลังไม่ได้ แล้วอรรณพก็ถามขึ้นบ้าง

“หลักศิลา...ผมหมายถึงเสาที่ล้มนั่น คงอยู่ใต้หอระฆังตรงโน้นละมั้งครับคุณลุง”

“เอ...ลุงก็ไม่รู้สินะ ก็สั่งเขาให้เอาไปหลบไว้ร่มๆ มัวยุ่งๆ เรื่องเตรียมจัดที่พัก เครื่องไม้เครื่องมือให้คณะของพวกหนูอยู่ เลยยังไม่ได้เข้าไปดูความเรียบร้อย ไอ้หลานชายคนนี้มันตาดีจริง อยู่ลิบๆ โน่นยังมองเห็น”

ลุงกำนันยกมือป้องหน้าทอนแสงสุดท้ายของวันเพื่อมองให้แน่ แต่เมื่อเขม้นมองอยู่อึดใจใหญ่แล้วยังไม่เห็นอะไรนอกจากเงามืด ก็ได้แต่บุ้ยใบ้ให้หนุ่มสาวเข้าไปหาข้าวหาปลากินกันเสียก่อน แล้วค่อยมาคุยกันอีกครั้งหลังมื้ออาหาร

คนที่เหลือพยายามเพ่งมองไปที่โครงเสาทรงสูงที่โย้พิงอยู่กับศาลาหลังใหญ่ตามคำของเพื่อนหนุ่ม ทว่าสิ่งที่เห็นก็เป็นเพียงเงาตะคุ่มๆ ซึ่งไม่อาจแยกแยะได้ว่าอะไรเป็นอะไร

ที่จริงอรรณพเองก็ยังไม่ได้หันไปมองที่หอระฆังเลยด้วยซ้ำ เขาเพียงแค่ถามออกไปตามเสียงที่เหมือนกระซิบอยู่ข้างหู นึกอยากจะถลาตัดสนามไปที่ศิลาสลักในทันที ไปดูให้รู้ว่าถ้อยคำที่เหลือคืออะไร

...ส่วนที่ว่าเป็นหลักเดียวกันหรือไม่ อรรณพมั่นใจมาตั้งแต่ตอนหลงทางนั่นแล้ว

“เรากางเต็นท์นอนกันก็ได้นะ จะได้ไม่ไปรบกวนพวกอาสาฯ แค่มาอาศัยแย่งข้าวเขากิน แล้วก็เปิดตูดไปทำงานของเรานี่ก็เกรงใจเขาจะแย่อยู่แล้ว”

ศรีตา คนที่พูดน้อยที่สุดในทีมให้ความเห็นทำลายความเงียบ ขณะที่ทั้งกลุ่มเดินหลบมุมมาเพื่อนั่งรอให้กลุ่มหลักจัดการเข้าที่พักให้เรียบร้อยกันเสียก่อน

“ก็ดีนะศรีตา เราก็เกรงใจพวกนั้นเขาเหมือนกัน” รตีเอ่ยปากอย่างตรงไปตรงมา

“ยังไงมีอะไรขาดเหลือ วีกับศรีตาก็บอกแล้วกันนะ นี่เรายังหนักใจกับกรรจ์อยู่เลย มันว่าจะกลับแล้ว...กลัวบ้ากลัวบออะไรก็ไม่รู้”

“คงแค่แปลกที่แปลกถิ่นไปเท่านั้นมั้งครับ ถ้าเขาแค่มาเที่ยว ก็ให้มารวมกลุ่มกับพวกผมก็ได้ เดินป่าน่าจะง่ายกว่าเทปูน” อังกฤษให้ความเห็นบ้างและแสดงน้ำใจโดยการหาทางช่วยผ่อนภาระของคนที่เอื้อเฟื้อ ช่วยอำพรางพวกเขาจากคำสั่งห้ามของอาจารย์

“ขอบคุณค่ะกฤษ ยังไงก็คงต้องถามเขาดูก่อน”

“เราขอไปดูหลักศิลานั่นตอนนี้เลยนะวี” อรรณพแทรกขึ้นมาลอยๆ ทำท่าจะลุกเดินจากกลุ่ม แต่อังกฤษคว้าข้อมือเขาไว้ได้ทัน

วีณาไม่เห็นด้วย เพราะดูท่าทางแล้วกลางค่ำกลางคืนแถวนี้เปลี่ยวจนไม่น่าไว้ใจ จึงขัดขึ้น

“พรุ่งนี้ก็ได้มั้งณพ จะมืดอยู่แล้ว น่ากลัวออก ...นะ”

แต่คนที่ยังกำข้อมืออรรณพไว้แน่นกลับสนับสนุน “ก็ดีเหมือนกัน

เรามีเวลาน้อย ถ้าได้ไปลอกมาซะตอนนี้ คืนนี้จะได้มาช่วยกันแกะ” อังกฤษพูดขณะอาศัยแรงขืนของเพื่อนใหม่ช่วยพยุงตัวขึ้นยืน “เธอกับศรีตาช่วยกางเต็นท์ก็แล้วกัน เดี๋ยวเราไปกับณพเอง”

อังกฤษพูดเองเออเองเสร็จสรรพ ทั้งยังเรียกชื่อเล่นเพื่อนใหม่อย่างถือสนิท ก่อนคว้ากระเป๋าสะพายและม้วนกระดาษสำหรับลอกลาย พาอรรณพออกเดินลิ่วกันมาสองคน ทำเหมือนลืมไปแล้วว่ามีรตีอยู่ตรงนั้นอีกคน

เดินมาได้สิบกว่าก้าว เพื่อนใหม่จึงเขย่ามือข้างที่ถูกกุมข้อมืออยู่ พลางบอก

“ปล่อยได้แล้ว”

อังกฤษเหมือนเพิ่งรู้สึกตัว เขากล่าวขอโทษเบาๆ แล้วรีบสาวเท้านำหน้าขึ้นไป

อาทิตย์อัสดง ขอบฟ้าเริ่มสลับสีชมพูระเรื่อเหลือง อาศัยแสงสั่งฟ้ารูปร่างของคนที่อรรณพมองเห็นจากด้านหลังนี้ช่างคุ้นตานัก...

ร่างสูงผึ่งผาย ไหล่ตึงขนานพื้น แล้วยังท่าเดินข่มธรณีนั่นอีก...เคยได้ยินคนเฒ่าคนแก่กล่าวกันว่าพวกนี้อายุไม่ยืน หากอะไรบางอย่างจากท่าทีนั้นกลับทำให้เขารู้สึกเหมือนได้เดินตามคนที่เคยเดินตามกันมาก่อน

ในอึดใจนั้น เหมือนความหลังครั้งเก่าประดังพรั่งพรูขึ้นอีกครา...

ชายตรงหน้ายามเดินไม่เคยจูงมือเธอเคียงข้าง เหตุผลคือเมื่อภัยอันใดมาเยือน เขาจะได้ปะทะกับมันก่อน

คนเดินตามยังเคยล้อ

‘...แล้วถ้ามันมาลอบกัดข้างหลัง เราจะได้ตายก่อน...งั้นละหรือ?’

แต่เมื่อยามที่เขากับเธอจะได้เดินไปพร้อมกัน ความพลัดพรากกลับบังเกิด ความจริงยังย้ำเตือน เขาล่วงหน้าไปก่อน...เหมือนเคย

พวกผู้หญิงมองตามสองหนุ่มนั่นไปโดยไม่พูดอะไร รตีขอตัวไปดูแลเพื่อนๆ ศรีตาคลี่ผ้าเต็นท์ ขณะที่วีณาเริ่มรวบรวมสัมภาระของกลุ่ม

“เลือกสักคนไม่ได้เหรอวี ฉันจะได้ขอคนที่เหลือ”

ทั้งที่ยังก้มหน้าก้มตาสอดแกนโลหะเข้าเป็นโครงโค้ง ศรีตาก็เปิดประเด็นขันๆ อันเป็นประเด็นที่ใช้หยอกเย้ากันอยู่เป็นประจำ

“เธอก็เลือกเอาสิ เขาไม่ใช่ของชั้นทั้งสองคนนั่นแหละ คนนึงก็หนอนตำราวันๆ จมอยู่กับอดีต กับบันทึกโบราณเป็นบ้าเป็นหลัง อีกคนนึงก็บ้าขุด แถวราชบุรี กาญจนบุรีนี่ค้นจนพรุนหมดแล้วมั้ง ไม่รู้จะหาอะไรกันนักหนา ไอ้เราก็ตะลอนๆ ตามมันไป ก็อีหรอบเดียวกันกะเธอละนะ”

“เหอะน่า ก็ทริปนี้ตานั่นไม่ได้เป็นพระลอดิลกราชให้พระเพื่อนพระแพงอย่างเราขนาบข้างแล้วนี่นา อีตาณพของเธอก็ใช่ย่อยเสียเมื่อไหร่ นี่ถ้าสูงอีกนิดนะ อังกฤษก็อังกฤษเถอะว้า กินคุณอรรณพของชั้นไม่ลงเด็ดขาด”

ศรีตาตอบคำอย่างอารมณ์ดี เธอเป็นผู้หญิงที่ค่อนข้างห้าวและไร้เสน่ห์หญิงในสายตาของเพื่อนคนอื่นๆ จะมีก็แต่วีณาที่มั่นใจว่ารูปลักษณ์ของเพื่อนคนนี้เท่านั้นหรอกที่ไม่สวยงาม แต่น้ำใจและความเป็นกุลสตรีของเจ้าหล่อนเพียบพร้อมไม่อายใคร

พอสองสาวช่วยกันยึดสมอบกที่มุมเต็นท์เสร็จ ศรีตาทำท่าจะบิดขี้เกียจแต่แล้วกลับเหยียดแขนค้างอยู่เหนือหัว จนวีณาต้องหันมองตามสายตาของเพื่อนไป

ที่ลานโล่งเหลือเพียงแสงสลัวราง จุดที่ตามไฟคงเป็นบ้านเรือนของชาวบ้านในละแวกนี้ แต่สนามหญ้ากว้างโล่งก็ยังคงมืดมิด

เลยเงาร่างที่เดินอยู่เกือบสุดสนามนั่น แสงจากในอุโบสถเต้นระริกก่อเป็นเงาใหญ่โต ทอดทาบออกมาตรงพื้นนอกหน้าต่างบานสูง

เสียงสวดมนต์กระซั้นชัดเจน

“ทำไมพวกนั้นไม่เข้าไปในโบสถ์” คนที่ยังยกแขนค้างพึมพำถาม

“ก็ทำวัตร เขาไม่ให้ใครเข้าไปไม่ใช่เหรอ” คนตอบตอบไปอย่างไม่แน่ใจ

นัก

“แล้ว...ทำไมเขาไปยืนล้อมกันอยู่อย่างนั้นล่ะ ยืนนิ่งพนมมือเหมือนจะฟังพระท่านด้วยนะนั่น” คราวนี้ศรีตาเดินมายืนชิดเพื่อน พยักพเยิดให้มองไปข้างหน้า

“นั่นสิ แล้วนั่น...ใช่พวกชาวบ้านรึเปล่า...ที่เดินไปกับกฤษกับคุณอรรณพของเธอน่ะ”

จากเงาร่างของคนที่เดินไปจนถึงเกือบสุดสนามฟากโน้น ไม่บอกอะไรเกินกว่านั้น

“ไอ้คนเดินโยกๆ นั่นคืออังกฤษแน่ละ ส่วนตัวเล็กผมไหวๆ นั่นก็อรรณพ แล้ว...โห! ผู้หญิงอะไรตัวสูงกว่ากฤษอีก? หรือว่าเป็นผู้ชายแต่ไว้ผมยาว ไม่ได้สวมเสื้อด้วยใช่ไหมน่ะ”

ก่อนที่ศรีตาจะสังเกตรายละเอียดอะไรได้มากกว่านั้น ร่างทั้งสามก็จมหายเข้าไปใต้เงาของหอระฆังเสียแล้ว

จู่ๆ ท้องฟ้าก็ลั่นครืน! แสงฟ้าแลบแปลบปลาบอยู่ตามปลายเมฆ

สองสาวละสายตาจากหมู่เงาดำมืดสุดสายตา แหงนหน้าขึ้นมองฟ้าพร้อมกัน

เมฆทะมึนม้วนตัวทับถมกันเข้ามาจากทุกทิศ ทุกครั้งที่สายฟ้าฟาดไปในท้องฟ้า ก็เหมือนหมู่เมฆจะยิ่งกรูกลุ้มรุมกันเข้ามาเหนือบริเวณ

เสียงฟ้าคำรามสะท้อนสะท้านราวสมใจ ฝนยังไม่ลงเม็ด แต่อากาศกลับเย็นเยียบ เบื้องบนนั้นคงปั่นป่วน หากยอดหญ้าไม่ได้กระดิกไหว ยอดไม้เพียงโอนเอนน้อยๆ เหมือนต้องลมรำเพย

ดูเหมือนว่าวงเมฆจะเว้นช่องให้เดือนเกือบเต็มดวงได้ส่องแสงทรงกลดลงมาเฉพาะตรงอุโบสถนั่น

“เราตามพวกเขาไปดีไหมวี”

ศรีตากระสับกระส่ายกับสภาพบรรยากาศแปลกๆ ขนลุกเกรียวและรู้สึกกลัวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก เสียงที่ถามออกไปนั้นเหมือนอยากวิ่งตามไป

หาผู้คุ้มครองมากกว่าจะเป็นห่วงเพื่อน

“เป้ที่กฤษสะพายไปนั่นมีเสื้อกันฝนอยู่สองชุด ไม่เป็นไรหรอก เราช่วยกันขยับเต็นท์หลบฝนกันก่อนเถอะ”

“แล้วไอ้เมฆที่มันรวมตัวกันแปลกๆ นั่นล่ะ”

คนอยากจะวิ่งหนีระงับความกลัวไว้ไม่ได้อีกต่อไป เสียงจึงสั่นรัวแหบพร่าโดยไม่อาจบังคับได้

“เขตหลังภูเขาเงาฝนแบบนี้ ทางลมก็คงจะผันผวนแปลกๆ ตาไปเท่านั้นเอง”

วีณาปลอบเพื่อนพร้อมกับปลอบใจตัวเอง

๓

ครู่เดียว น้ำฟ้าก็ซัดสายลงมาราวกับว่าทำนบเมฆหนาทะมึนนั่นถูกถล่มทำลาย ปล่อยสายน้ำท้นทะลักลงล้างโลก

หยดแรกที่ลิ่วมาปะทะแก้มของอรรณพ หนักหน่วงจนรู้สึกเหมือนสะเก็ดหินปลิวมาโดน

ฝนเม็ดเป้งที่ตกกระทบร่างทำให้สองหนุ่มคว้ามือของกันและกัน โถมกายไปข้างหน้า รีบวิ่งไปยังจุดหมาย

ที่หอระฆังซึ่งอยู่ไม่ไกลเกินสิบเมตร แสงเทียนสว่างวาบขึ้นคล้ายเคลื่อนจากที่บัง ใครคนหนึ่งกำลังจะปักมันลงในกระถางดินใบใหญ่

ยังไม่ทันจะได้คิดอะไร ผู้ที่เข้าใจว่าตนเองกำลังหนีภัยพายุลูกเห็บก็กระโจนเข้าไปยืนเบียดอยู่กับอีกร่าง

“ลูกเห็บตกครับคุณป้า! ลูกเห็บ!”

อังกฤษส่งเสียงร้อนรน ตั้งใจจะชวนคนผมยาวที่ยืนหันหน้าเข้าหาหลักหิน ให้วิ่งเลยเข้าไปหลบที่ใต้ฤนศาลาด้วยกัน

แต่เสียงที่ส่งกลับมาเพียงคร่างเครือในลำคอ ไม่ได้บอกว่าคือการ

ตอบรับหรือปฏิเสธ

ดวงเทียนที่ส่องแสงขึ้นมาจากด้านล่างสะท้อนกล้ามเนื้อวาวเป็นมัน ...กลิ่นหอมอ่อนจางคงจะมาจากร่างนั้น

“...ฝนไล่ช้าง”

เนื้อเสียงทุ้มกังวานทำให้ทั้งอรรณพและอังกฤษต้องยื่นหน้าเข้าไปใกล้คนพูด ส่วนที่พ้นจากเรือนผมเงางามคือสันจมูกเชิด ริมฝีปากยกหยักทั้งบนล่าง และลูกคางเหลี่ยมซึ่งยื่นรับพอดีจังหวะกับปลายจมูก

ส่วนหนึ่งของไรผมอันยาวเลยกลางหลัง พาดผ่านลงไปตามกล้ามเนื้อหัวไหล่

ทั้งหมดของคนที่อยู่ตรงหน้า คือร่างของชายสมชาย ผู้มีผมสีเมฆหม่นตัดกับสีเข้มของผิวกาย

“เอ่อ...ขอโทษครับคุณลุง”

คนเข้าใจผิดรีบเปลี่ยนสรรพนามจาก ‘คุณป้า’ เป็น ‘คุณลุง’ ด้วยเกรงว่าจะเป็นการลบหลู่ล่วงเกิน

อีกเป็นอืดใจกว่าที่เจ้าของร่างแกร่งจะค่อยๆ เงยหน้าขึ้นพร้อมประโยคต่อมา

“หรือไม่...เทพยดาก็ร่วมสาธุการ...”

อรรณพซึ่งตัวเล็กที่สุดในกลุ่มไม่ทันเห็นเขาขยับริมฝีปากด้วยซ้ำ อาจเพราะมัวตกตะลึงเมื่อเรือนผมยาวนั่นถูกรวบขึ้นตวัดเกล้าเป็นมวยสูงในพริบตาก่อนเจ้าตัวจะทอดจังหวะตอนใช้กิ่งไม้อะไรสักอย่างปักเป็นปิ่นในองศาที่งามพอดี

...เกย์รุ่นไหนวะเนี่ย...

อรรณพเพียงคร่างในใจ แต่คนถูกสบประมาทกลับหันขวับทันทีสายตาที่จ้องเขม็งมานั่นนานพอให้อังกฤษขยับเข้ามายืนชิดกับคนที่ตัวเล็กกว่าเขา

ต่างฝ่ายต่างพินิจใบหน้าของกันและกันราวกับได้กลับมาเจอใครสักคน

ที่เคยรู้จัก

สองคนที่เพิ่งมาถึงรู้สึกเสียวแปลบตรงกลางอก

ความเจ็บปลาบปราดขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม แล้วลับหาย

พร้อมกับที่ทั้งคู่ก็ลืมความเจ็บปวดกะทันหันนั้นทันที

โครงหน้าที่อรรณพอยากจะเรียกว่า ‘วงพักตร์’ ของคนที่เขากำลังสบสายตาอยู่นี้เป็นเหลี่ยมทรงที่สวยสง่าที่สุดเท่าที่เคยเห็น

คิ้วหนาเรียวยาวเลยหางตา แล้วค่อยสะบัดปลายขึ้นนิดหนึ่ง ขนตาหนาเป็นแพยกปลายโค้งตามแนวหางตาที่เชิดขึ้นเหมือนมีเชื้อจีน

ดวงตาคู่นี้เองที่สะกดสกัดความเจ็บแปลบออกไปจากสองหนุ่ม คมตาที่เขม้นมองคนตัวเล็กนั้นไม่ได้ชำเลืองมองหน้าอีกคนเลยแม้เพียงสักน้อย

“เจ้าเป็นใคร”

น้ำเสียงครั้งนี้เกือบกระด้าง เพ่งเล็งคำตอบจากอรรณพโดยเฉพาะ

“พวกเราเป็นนักศึกษา มาออกค่ายอาสาพัฒนาฯ ครับ”

อังกฤษชิงตอบเสียเองเพราะรู้สึกเหมือนถูกดูแคลนอย่างไร้เหตุผล

“เจ้าสำคัญอันใด อังกุรฤษิ...”

การออกเสียงแปลกๆ ของคำท้าย ถูกแทรกเข้ามาด้วยคำตอบของอรรณพ

“เรา...ผม...อรรณพ กับ...” คนพูดสบตาคนข้างตัวนิดหนึ่ง ก่อนจะกล่าวต่อไปว่า “เพื่อนผมชื่ออังกฤษครับ”

“อรรณพรึ! ดี...ดีมาก จากอรรณะ กลายเป็นอรรณพ จากสายธารกลายเป็นห้วงธารา จากกระแสคลื่น กลายเป็นพระมหาสมุทร”

ไม่ทันจบประโยค คนพูดจาประหลาดก็กลับเปล่งเสียงหัวเราะเริงร้าย

สองคนที่ยังจับใจความอะไรไม่ได้ต่างใจสั่นสะท้าน ลอบชำเลืองหาใครสักคนที่ควรจะสติสมประกอบกว่าคนตรงหน้า

ระหว่างนี้ไม่มีใครได้สังเกตบรรยากาศรอบตัว ลูกเห็บที่วิ่งหนีกันมาเมื่อครู่ เหมือนไม่ได้ตกลงมาจริงๆ

เช่นเดียวกับฟ้ากระจ่างดาว ไม่มีวี่แววของเมฆฝนเลยสักนิด!

เสียงสัตว์กลางคืนระงมขานชัดขึ้นทันทีที่การสังวัธยายพุทธมนต์จากในอุโบสถสงบเสียงลง

“คุณลุงเป็น...เอ่อ...”

อรรถพพยายามรวบรวมสติให้มั่น แม้ว่าในหัวกำลังประมวลผลศัพท์ต่างๆ อย่างอลหม่าน รู้สึกว่าควรต้องรีบผ่านความไม่ชอบมาพากลนี้ไปให้เร็วที่สุด

เสาหินตรงหน้าคือที่หมาย

แสงเทียนวาวกระทบกับเส้นอักษรอ่อนจางกว่าพื้นผิว

อะไรบางอย่างแปลกไป?

ขณะจะก้มลงดูให้แน่ เจ้าของเทียนชิงถอนเทียนเล่มใหญ่ขึ้นจากกระถางดิน แล้วยกชูขึ้นตรงระดับสายตา จนอังกฤษและอรรถพต่างรู้สึกร้อนวูบที่ใบหน้า

สีใสของนัยน์ตาคนถือเทียนสว่างวาว จับแวววสีเพลิงแล้วค่อยจางลงเป็นสีอำพัน

การตกใจกับความเปลี่ยนแปลงของสีตาคนตรงหน้าทำให้อีกสองคนหันมองหน้ากัน

แล้วก็ถึงกับผงะ!

ต่างก็ต้องตะลึงกับดวงตาอีกคู่ที่เห็น

“ฉพ! ตาของคุณ...” อังกฤษคราง พร้อมทั้งยกมือขึ้นปิดตาข้างที่รู้สึกผิดปกติของตนเอง

ตาข้างขวารู้สึกแสบเคืองคันยิบขึ้นมาเฉยๆ ขณะดวงตาอีกข้างก็เห็นชัดว่า นัยน์ตาข้างซ้ายของอรรถพก็กลายเป็นสีอำพัน และน้ำตาที่เอ่อคลออยู่นั่นก็ยิ่งสะท้อนประกายของมันให้คล้ายกับอัญมณีมีค่า

อังกฤษยื่นหน้าเข้าไปใกล้โดยไม่กลัวเส้นผมจะไหม้เพราะเปลวเทียน แล้วจึงเห็นว่า ดวงตาสีอำพันข้างเดียวของคนตรงหน้าอ่อนจางกว่า และส่อง

ประกายสีเหลืองสดใสกว่า...เหมือนสีของรัตนชาติอะไรสักอย่าง

ใช่... เหมือนโทแพซ แต่เข้มกว่า

ขณะเดียวกันอรรณพก็ยกมือขึ้นยุดข้อมือข้างที่อังกฤษใช้ปิดตา เพื่อให้เห็นดวงตาข้างขวาของเขาชัดๆ

“โทแพซ...บุษราคัม คนเก่าๆ เรียกบุษย์น้ำทอง”

อรรณพทอดเสียงยาวทั้งคำอังกฤษ ไทย และไทยโบราณ เพื่ออธิบายถึงสีตาของเพื่อนร่วมสถานการณ์ จนคนนึกหาคำไทยไม่ทันรู้สึกเก้อไปเล็กน้อย

“บุษป-ราค คือเครื่องหมายแห่งเรา...แห่งเจ้า มณีนี้มีค่าพ้นประมาณไยเจ้าไม่อนาทร”

เสียงคำรามลงคอเหมือนเคืองขุ่น ก่อนเจ้าของเสียงจะสะบัดหน้าไปกระซากอะไรดังแควก!

ในแสงเทียนอันริบหรี่เพราะโดนแรงลมเหวี่ยง ทั้งอรรณพและอังกฤษต่างเห็นเหมือนกับว่า แท่งศิลานั้นถูกถลกหนังออกมาชั้นหนึ่ง

เมื่อหันกลับมายื่นให้ อรรณพจึงได้เข้าใจ มีกระดาษเยื่อไม้เนื้อหยาบทาบหลักศิลาไว้แต่แรก บัดนี้มีรอยอักขระสีอ่อนกว่าพื้นผิวปรากฏอยู่

คงเพราะรอยจารึกที่ลึกกว่า จึงแทบไม่ติดสีเมื่อถูกผงถ่านลูบผ่าน

“ตั้งแต่วันพรุ่งคือแรมสามค่ำ อุรคนครจะพ้นสาป ชั่วคาบแรมเดียวในร้อยปี ภพบาดาลจะซับน้ำ ด้วยเมตตาเชื้อแห่งอุรเคนทร์ กับเพียงสรีสฤบร่างน้อย หรือจักควรค่าแห่งรักอันอสงไขย”

เครื่องสังเคราะห์คำศัพท์ในหัวของคนถนัดทางอักษรศาสตร์แทบพัง ...คนบ้าโบราณที่ไหนหลงมากันหนอ ถึงพูดไทยต้องแปลไทย อรรณพจึงไม่แปลกใจเมื่อหันมองหน้าอังกฤษอีกครั้ง และเห็นว่าคิ้วของเขาก็แทบจะชนกัน

อังกฤษหลุดปากพึมพำออกมาพร้อมกันนั้นว่า

“อสงไขย คือจำนวนมากจนนับไม่ถ้วน อุรเคนทร์ คือพญานาค สรี

น่าจะคือ สตรี แต่ สะหริบ คำหลังคืออะไร”

“เป็นคำเดียว สรีสฤบ แปลว่างูหรือสัตว์เลื้อยคลาน ส่วน อุรคนคร น่าจะเป็นชื่อเมือง เมืองของผู้ไปด้วยอก เมืองของพญานาค”

คนที่เชี่ยวชาญเชิงภาษามากกว่าช่วยแก้ให้ แต่พอขยับจะอธิบายคำอสงไขยเพิ่มเติมว่า คือจำนวนโกฏิยกกำลังยี่สิบ ก็ถูกอีกเสียงหนึ่งขัดขึ้นเป็นคำถาม

“คุณโยม! ใครน่ะ...มาทำอะไรค่ำๆ มืดๆ”

เสียงใหม่ดังขึ้นพร้อมดวงเทียนที่ลอยตามกันเป็นสาย เมื่อสองหนุ่มเห็นว่าเป็นพระ แสงเทียนที่ใกล้ตัวก็ตกวูบแล้วดับวับ ทั้งสองตกอยู่ในความมืดทันที

มือของอังกฤษคว้ากุมมือของคนข้างตัวไว้อีกครั้ง จนอรรณพต้องเป็นฝ่ายกระซิบแก้เก้อ

“ไม่ต้องกลัวหรอก พระน่ะ คงเพิ่งทำวัตรเสร็จ ...นมัสการครับหลวงพ่อ”

เมื่อตั้งสติได้ อังกฤษก็เห็นว่าผู้ทรงศีลที่เหลือในแถวย่างเท้าผ่านเลยข้างหอระฆังไปทางด้านหลัง ยกเว้นรูปที่ส่งเสียงถามนำมาก่อน

“ผมเป็นนักศึกษาโบราณคดีครับ อาศัยมากับค่ายอาสาฯ”

คราวนี้อังกฤษไม่กล้าโกหกเหมือนอย่างตอนที่พูดกับชายผมยาว

“ลุงกำนันบอกว่าเอาเสาศิลาที่ล้มมาไว้ที่นี่ พวกผมเลยขอมาดู เผื่อว่าเป็นของเก่า จะได้ให้ทางศิลปากรมาตรวจสอบให้ละเอียดน่ะครับ”

ที่พูดทั้งหมดจึงเป็นความจริง เพียงแต่เว้นจุดหมายที่แท้จริงไว้ส่วนหนึ่งต่างหาก

“เจริญพร ดีแล้วละโยม เป็นหนุ่มเป็นสาวยังคิดช่วยกันอนุรักษ์หวงแหนมรดกของชาติ ของบรรพบุรุษ” พระคุณเจ้าตอบกลับด้วยอาการสำรวม ไม่แสดงอารมณ์ยินดียินร้ายสิ่งไร

สองหนุ่มเหลียวมองรอบตัวเมื่อนึกอะไรขึ้นได้ ก่อนหันมองหน้ากัน

อีกครั้งหลังจากแน่ใจว่าบุรุษประหลาดนั่นอันตรธานไปแล้ว อกใจยังเต้นระทึกตอนที่เอ่ยกับผู้ทรงศีล

“เอ่อ...หลวงพ่อครับ”

อรรณพบิดมือออกจากการเกาะกุมของคนข้างตัว ก่อนยกมือขึ้นพนมไหว้ทั้งที่ม้วนกระดาษยังอยู่ในอีกมือ ทำทีคล้ายดังว่าเป็นพวกตนที่ลอกลายอักษรไว้เรียบร้อย

“...พวกผมขออนุญาตลอกลายจารึกไปด้วยนะครับ เผื่อจะได้ร่องรอยโบราณสถานอะไรเพิ่มเติม”

คราวนี้หลวงพ่อกลับเป็นฝ่ายยกเทียนขึ้น ส่องให้เห็นหน้ากันชัดๆ

“อ้าว! โยมก็เป็นผู้ชายหรอกรึ!” ท่านรำพึงเบาๆ เหมือนระงับความแปลกใจเอาไว้ไม่ได้

อังกฤษอมยิ้มขันอาการของผู้ทรงศีล แต่ก็พยายามช่วยแก้ต่างให้คนที่มาด้วยกัน

“หลวงพ่อคงเห็นคุณลุงผมยาว...เอ่อ...คือว่าเมื่อกี้พวกผมยืนอยู่ด้วยกันสามคน มีคุณลุงอีกคนหนึ่ง ตัวสูงๆ ไว้ผมยาวน่ะครับ แต่ตอนนี้ไม่รู้ว่า...”

ไม่ทันได้อธิบายจนจบ พระคุณเจ้าก็ยกมือห้ามให้หยุดไว้แค่นั้น อีกมือยื่นเทียนเล่มเล็กที่ใช้ถือส่องทางมาให้ ชายหนุ่มจำต้องยื่นมือออกรับทั้งที่ยังงงๆ

ผู้ทรงศีลไม่ได้ปล่อยมือทันที ยังคงแตะนิ้วที่ลำเทียนแล้วสงบอาการบริกรรมอะไรอีกอึดใจหนึ่ง

สองหนุ่มสบตากันด้วยความลังเล แต่ก็ยังสำรวมกิริยาไว้ต่อหน้าพระระหว่างรอให้ท่านละมือจากเทียนเล่มน้อย ทั้งคู่แทบจะกลั้นหายใจ

ในความเงียบ สมองของอรรณพอึงอลไปด้วยคำถาม

...ลุงคนนั้นเป็นใคร...ใช่ลุงแน่หรือ? เขาไม่ได้แก่ขนาดนั้นนี่นา แล้วมาลอกลายจารึกทำไม รู้ได้ยังไงว่าเราจะมา แล้วอยู่ดีๆ มายื่นให้เรา

ภาษาแปลกๆ นั่นอีก แต่ละคำมันพ้นสมัยไปตั้งนาน ยังมีอีกสองสาม

คำ...อรร-ณะ อัง-กุ-ระ-ฤษิ กับ อุรคนคร...

ใช่แล้ว! อุรคนคร! คำในสำเนาจารึกที่ศรีตาได้มา...ศิลาสลัก ใช่! สีตา...สีตาสีบุษปราค อำพัน บุษย์น้ำทอง ข้างเดียว... แต่ลุงคนนั้นมีนัยน์ตาสีนั้นทั้งสองข้าง ลุงคนนั้นเป็นใคร...

ไม่ใช่สิ ไม่ใช่ลุง รูปร่างหน้าตาผิวพรรณเขายังเป็นหนุ่มอยู่ชัดๆ เพียงแต่ว่าผมขาว... ไม่! ไม่ใช่ ไม่ใช่ผมสีขาว สีเหมือนสีเงิน เหมือนสีแร่เงินที่หลอมละลายอยู่ในเบ้า สีเหมือนเกล็ดปลาตะเพียน...เหมือน...เหมือนเกล็ดงูจงอาง!

หลายสิ่งหลายอย่างประเดประดัง วนเวียน ซ้ำซากไปมาอยู่ในสมองของชายหนุ่ม มารู้สึกตัวอีกทีก็เมื่อกระแสอุ่นอ่อนซึมแทรกมากับแรงบีบเบาๆ ที่กระพุ่มมือซึ่งยังค้างอยู่ในท่าประนมไหว้

ผู้ทรงสมณเพศกุมปลายมือที่กำกระดาษนั้นไว้ทั้งที่ยังทอดตาลงต่ำสำรวมสมาธิ

อรรณพรู้สึกเหมือนมีอะไรดิ้นขลุกอยู่ในม้วนกระดาษ

พร้อมกับที่น้ำตาเทียนหยดลงแตะหลังมือของอังกฤษจนเขาสะดุ้งชั่ววูบนั้นเองที่เปลวไฟไหววับ แสงจากปลายเทียนส่วนหนึ่งตกวูบลงสู่พื้น

และคล้ายทั้งสองหนุ่มจะได้ยินเสียงกรีดร้องดังแว่วมาจากที่ไกล

ต่างคนต่างเหลียวหาที่มาของเสียง จนไม่ได้สังเกตว่า แสงอันเหมือนไส้เทียนที่ตกลงสู่พื้นนั้นมีสองสาย อีกสายหนึ่งคือวาวแสงที่ร่วงหล่นลงไปจากแกนกระดาษ

มือข้างที่กุมกระพุ่มมือของอรรณพรวบกำแน่นเข้า คราวนี้ชายหนุ่มรู้สึกว่ามีก้านอะไรแข็งๆ ค้างอยู่ภายใน

เมื่อหลวงพ่อละมือไปพนมขึ้นระหว่างอก ท่านก็กล่าวเบาๆ

“วิบากกรรมแก้ไม่ได้ ไม่ใช่กิจของสมณะ อาตมภาพได้แต่ช่วยแผ่เมตตาโยมนั่งลงรับศีลรับพรกันก่อนเถิด”

๔

สายลมเกรี้ยวกราดหวีดคำราม ฟาดกระแสโบยใบไม้ตั้งแต่ยอดไผ่จนกอหญ้า มวลอากาศคลุ้งตลบไปด้วยฝุ่นผงประดามีที่ต่างถูกลมหอบให้โหนตัวขึ้นเป็นเกลียวอยู่รอบกาย

แต่ในรัศมีแห่งแสงนี้กลับนิ่ง...สงบ

ต่อเมื่อกิ่งไม้ใหญ่หรืออะไรอื่นปลิวใกล้เข้ามาจนทำท่าจะทำร้ายคนในวงแสง เปลวเทียนก็จะสะบัดปลายไหวงูบ เมื่อนั้นอันตรายจะพ้นผ่าน

สองคนจึงต้องเบียดกันจนชิด เพราะเทียนเล่มน้อยนี้ยาวเพียงไม่ถึงครึ่งฝ่ามือ

อังกฤษพยายามประคองลำเทียนเอาไว้ให้ตั้งตรงที่สุด เพื่อไม่ให้เนื้อเทียนถูกเผาหลอมแล้วหดหายไปเร็วเกินจำเป็น

อีกคนคืออรรณพก็กำม้วนกระดาษสำเนาอักขระนั้นไว้แน่น ทั้งยังเฝ้าเวียนเปลี่ยนมือ เพราะเกรงเหงื่อชื้นจะทำให้เบาะแสสำคัญเลอะเลือน สองข้างขากางเกงผ้าลายตารางเล็กยิบของเขาถูกเช็ดจนเป็นรอยดำเกือบรอบ ด้วยเจ้าตัวไม่ต้องการให้ผงถ่านแม้สักนิดกลับติดมือขึ้นไปเพิ่มรอยเพิ่มลายอะไร

แก่ม้วนกระดาษให้ยิ่งเลอะ จนคนที่เดินเคียงอดหยอกไม่ได้

“เช็ดเสื้อผมบ้างก็ได้นะณพ ไม่ต้องเกรงใจ”

อรรณพไม่ตอบคำเพราะยังคิด ...ถ้อยคำของผู้มอบกระดาษม้วนนี้ให้หมายความว่าอย่างไร

ยังหลักศิลาที่ปั่นเป็นทรายนั่นอีก

แค่มือผู้ทรงศีลลูบผ่านแผ่วเบา หินทั้งท่อนก็สั่นรัวร้าว ล่มทลายลงต่อหน้าต่อตา

ไม่ใช่เป็นเศษซากชิ้นเล็กชิ้นน้อยด้วยซ้ำ มันป่นไปจนเรียกได้ว่าเป็นผุยผงนั่นละ

“หินอะไรหรือกฤษ ถึงได้เปื่อยขนาดนั้น”

ขณะถาม ใจยังสั่น ลืมไปแล้วว่าตนเริ่มเรียก “กฤษ” แทน “คุณอังกฤษ” ตอนไหน

ลมยังกรีดเสียงหวีดหวิวอยู่ปลายหู ถึงไม่น่าจะจับความได้ถนัดนักอังกฤษก็ยังเอียงหน้ามาอธิบาย

“ไม่รู้สิ...” เริ่มด้วยคำง่ายๆ จนคนถามหันมาค้อน “...ปกติก็ใช้หินทรายเพราะเนื้อละเอียดแน่น ไม่ฟูเหมือนศิลาแลง แต่นี่มันดูเปราะๆ บอกไม่ถูก”

“มันไม่ได้แค่เปราะ มันป่นไปเลยต่างหาก” อรรณพแย้งเบาๆ

“คงจมน้ำ กระทบกระเทือนจนเนื้อมันแทบจะเกาะกันไม่ได้อยู่ก่อนแล้วละมั้ง หรือจะกล่าวหาว่าหลวงพ่อท่านเป็นคนทำลายมรดกของชาติล่ะ”

ด้วยความเป็นคนสนุกคะนอง อังกฤษจึงไม่ค่อยใส่ใจกับคำพูดของตนเองเท่าใด

“เพิ่งรับศีล ไม่ทันพ้นเขตวัดก็เพ้อเจ้อ ส่อเสียดซะแล้ว”

ไม่ทันขาดคำ รัศมีอันโชติโชนอยู่พอดีสำหรับสองคนเดินเคียงกันไปได้สบาย ก็กลับแคบเข้าในฉับพลัน

เสียงกิ่งไม้ตวัดหวือ เฉียดข้างหูคนปากดีไป รู้สึกเสียวแปลบเหมือนถูกข่วน

ก่อนที่จะโดนอะไรที่ใหญ่ หนัก หรือมีคมมีอันตรายมากไปกว่านี้ปลิวมาปะทะ ชายหนุ่มก็เบี่ยงตัวหลบเข้าด้านหลังอรรณพ มือข้างที่ว่างโอบร่างเล็กกว่าไว้ในวงแขน จนแผ่นหลังอีกฝ่ายแนบชิดอกแกร่งของเขา อีกมือที่ถือลำเทียนก็อ้อมไหล่อีกข้าง รักษาระยะความสว่างไว้ได้พอดีตัวอีกครั้ง

“โหสิๆ โธ่! ก็ทำไมหลวงพ่อไม่บอกล่ะว่าเทียนนี่มันแสนจะ...โอ๊ะ!”

ถ้อยคำที่อาจจะทำให้เทียนลดรังสีลงไปอีกถูกกล้ำกลืนลงคอ เพราะจุกจากศอกที่ถองเข้าลิ้นปี่พอดี ขณะที่คนถองก็เร่งฝีเท้าขึ้น จนแทบหลุดจากปริมณฑลแห่งแสง

“ไม่พูดแล้วครับ...ไม่พูดอะไรแล้ว คนอะไรกระตุกกระติกยังกะผู้หญิง”

อังกฤษซอยเท้าถี่ตามติด ปากที่พร่ำบอกยังเลี่ยงคำ ‘กระตุ้งกระติ้ง’ เอาไว้ เพราะท่าทางคนที่โอบอยู่นี่ยังไม่ใช่อย่างนั้น

แต่ก็รู้ซึ้งว่าความหมายคงไม่ไกลกันเกินกว่าอรรณพจะเข้าใจ เมื่ออังกฤษรู้สึกปวดตุบที่ปลายเท้าข้างขวา ด้วยถูกคนโดนแซวกระทุ้งส้นเท้าใส่ไม่ปรานี

อรรณพปัดมือของอังกฤษออก แล้ววิ่งหลุดเลยออกไปในเงาสลัวรางของกลางคืน

แสงไฟในโรงอาหารอยู่ไม่ไกล เมื่อใกล้เข้าไปอีกจึงเห็นว่าเป็นแสงจากตะเกียงเจ้าพายุที่จุดไว้หลายดวง

อังกฤษที่ซอยเท้าถี่ๆ ตามมานั้นไม่กล้าวิ่ง พอๆ กับไม่กล้าใช้มืออีกข้างป้องกันลมเวลาที่ตนเร่งฝีเท้า แต่การจะตะโกนโหวกเหวกให้อีกฝ่ายชะลอรอก็คงดูน่าขันเกินไป เพราะอีกไม่กี่ก้าวก็จะได้เข้าไปสมทบกับพรรคพวกแล้ว

เสียงลมยังหวีดหวือ เสียงฟ้ายังลั่นคำราม ต้นไม้กิ่งไม้สั่นระริกเหมือนโดนเขย่าโยก ทั้งหมดนั้นก่อเป็นเงาไหวงูบราวภูตผีร้ายตามรังควาน

ก่อนที่คนนำหน้าจะก้าวถึงบริเวณอาคาร สายฟ้าก็ฟาดเปรี้ยง

เสียงลั่นเปรี๊ยะๆ และเปรี้ยงดังซ้อนก้องสนั่นซ้ำอีกถึงสองครั้งจากด้านหลัง

สองหนุ่มหันไปมองบริเวณที่ถูกฟ้าผ่า หอระฆังคงมีระฆังทองเหลืองเป็นตัวล่อจึงถูกสายฟ้ากระหน่ำจนทรุดลง เสาไม้ร้อนจัดจนติดไฟคุไหม้เรืองแดง

เสียงกรีดร้อง เสียงตะโกนเรียกหากันดังขรม เพราะต่างก็หูอื้อกันไปหมด วีณาถลาออกมาฉุดกระชากเพื่อนให้รีบเข้ามาหลบอยู่ในโรงอาหาร อังกฤษกระโจนตามทันที ส่วนศรีตานั่งพนมมือท่วมหัว ภาวนาอะไรพึมพำไม่สนใจใคร

“บุญของเรา บุญของพวกเธอนะเนี่ย ณพ กฤษ ถ้ามาช้าอีกนิดเดียวไม่ถูกฟ้าผ่า ก็หูแตกตายไปแล้ว”

ทั้งคนพูดและคนฟังต่างต้องเร่งกลืนน้ำลายหลายอึกเพื่อปรับระดับความดันในกาย ให้หูที่ลั่นเปรี๊ยะนั้นบรรเทาอาการลง

กว่าจะรวบรวมสติกันได้อีกครั้ง ไฟฟ้าที่ดับไปก่อนหน้าก็กลับมาติดเป็นปกติแล้ว

เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่ดังขึ้น เป็นเสียงของศรีตาที่ทำหน้าบอกบุญไม่รับ ...ไม่รู้จะโทษตัวเองที่ลากเพื่อนมาเสี่ยงอันตราย หรือจะโทษเพื่อนว่าถ้าพวกมันไม่มาด้วย ตนคงไม่ใกล้อันตรายขนาดนี้

“ก็ไหนว่าเป็นคนแถวนี้ ไหงต้องกลัวซะขนาดนั้น” วีณาหันไปถามศรีตาด้วยเสียงเรียบๆ

“ใครบอกเธอล่ะยะ ฉันน่ะสาวอ่างทองขนานแท้” คนตอบค้อนปะหลับปะเหลือก

“อ้าว! ก็ลายจารึกนั่นไง...ไหนว่าได้มาจากที่นี่” วีณาต้องซักให้ชัด

“ก็บอกไปแล้ว แล้วเคยเชื่อกันบ้างไหมล่ะ ว่ามีคนไปเข้าฝันน่ะ พอตื่นมาก็มีแผ่นกระดาษนี่อยู่ใต้หมอน” คราวนี้ศรีตาตอบได้ไม่เต็มปากนัก อีกทั้งยังพยายามเบี่ยงเบนประเด็นไปเรื่อย “เออน่า! ถ้าไม่ขลังจริงฟ้าคงไม่ผ่าเปรี้ยงๆ ลงมาให้เห็นคาตานี่หรอก”

“คนมาด้วยมันจะตายคาที่ซะก่อนน่ะสิ” เป็นอังกฤษที่แทรกขึ้นบ้าง “นี่ถ้าครูบาอาจารย์ท่านไม่สอนให้สงบจิตสงบใจเอาไว้เวลาเจออะไรแปลกๆ คงเผ่น

ป่าราบไปแล้วละ”

เป็นธรรมดาของชาวโบราณคดี กับวลีที่ว่า ‘ไม่เชื่ออย่าลบหลู่’ ด้วยกว่าแต่ละสิ่งแต่ละอย่างที่ขุดค้นค้นหาจะได้มาถึงมือนั้น ล้วนผ่านยุคผ่านสมัยมาแล้วเป็นร้อยเป็นพันปี

ไม่รู้ว่าเถ้ากระดูกเลือดเนื้อของใครต่อใครบ้างที่เคยช่วยกันสรรค์สร้างพิทักษ์รักษา ไม่ว่าจะด้วยแรงอธิษฐาน หรือแรงอาฆาต เพรงกรรมที่ตั้งมั่นสำหรับฟูมเฟ้าหวงแหนสมบัตินั้น...จะไม่มีวันเสื่อมสลาย

ดังนั้นไม่ว่าใครก็ตามที่กล้าบังอาจแตะต้องสิ่งของเหล่านั้น ด้วยจิตกุศลหรืออกุศลก็ตาม ย่อมต้องได้รับผลกระทบจากคำสาปแช่งป้องกันด้วยกันทั้งสิ้น

การบวงสรวงขอขมา การแผ่เมตตาก่อนลงมือ จึงจำเป็นยิ่งด้วยประการฉะนี้

“เอาเหอะๆ ว่าแต่ว่าไปได้อะไรกันมามั่งล่ะ เห็นเดินกระจุ๋งกระจิ๋งกันมาเหมือนไม่รู้สึกว่าฟ้าฝนมันปั่นป่วนขนาดไหน”

ศรีตายังพยายามกลบเกลื่อนที่มาของจารึกต้นเหตุ แต่คราวนี้อรรณพเป็นฝ่ายตวัดสายตาค้อนใส่ฝ่ายหญิงเอาบ้าง เกือบจะขยับขบสักคำสองคำหากอังกฤษไม่ร้องเสียงหลงขึ้นมาเสียก่อน

“เฮ้ย! ดูนี่สิ!”

เขาชูสิ่งที่อยู่ในมือให้เพื่อนทั้งกลุ่มให้เห็นชัดๆ

ชายจีวรชิ้นเล็กเป็นแถบยาวไม่เกินครึ่งคืบ ห้อยตกตามกำมือ ตรงปลายมีรอยไหม้ไฟ ดำเป็นสีถ่าน

มือที่ถืออยู่นั้นสั่นน้อยๆ เพราะเจ้าตัวแน่ใจว่าตลอดทางที่ลัดสนามมาของในมือตนคือเทียนเล่มเล็กอันทรงอานุภาพ ป้องกันภยันตรายได้จนตลอดรอดฝั่ง

เมื่อแท่งเทียนกลายเป็นเศษจีวรพระไปได้ อรรณพก็ขนลุกเกรียวรู้สึกชาวาบตั้งแต่สันหลังจนถึงท้ายทอย คิดว่าตีนผมจะตั้งชันขึ้นด้วยซ้ำ เขา

แน่ใจว่าอังกฤษคงรู้สึกไม่ต่างกัน

“แกนี่บาปหนา ไปขโมยฉีกของพระของเจ้ามาทำเชื้อเพลิงซะงั้น”

ศรีตาเต็มใจจีบปากจีบคอ เพราะมั่นใจแล้วว่าเรื่องที่มาของสำเนาจารึกอักษรนั่นกลายเป็นเรื่องขี้ปะติ๋ว

อังกฤษยกเศษจีวรในมือขึ้นจบ แล้วหย่อนมันลงในกระเป๋าเสื้อโดยไม่พูดอะไรอีก

ขณะที่วีณาขยับจะเอ่ยปากขอดูเศษจีวรนั้น รตีก็เดินเข้ามาสมทบพร้อมกับชายหนุ่มอีกคน

“เป็นไงวี ได้เรื่องอะไรไหม”

รตีเอ่ยปากถามวีณา แต่สายตานั้นจับอยู่ที่ม้วนกระดาษในมืออรรณพ

ก่อนที่คนถูกถามจะได้พูดอะไร มือน้อยๆ ของวีณาก็ถูกรวบกุมไว้พร้อมคำกล่าวทัก

“ผมสกรรจ์ ยินดีที่ได้รู้จักครับวีณา เรียกผมกรรจ์เฉยๆ ก็ได้” คนแนะนำตัวแสดงความเจ้าชู้อย่างเปิดเผย จนคนถูกล่วงเกินรู้สึกไม่ดีตั้งแต่ประโยคแรกที่ได้พูดกัน

วีณาชักมือกลับอย่างไม่เกรงใจ ได้ยินเสียงรตีเอ็ดลูกพี่ลูกน้องเบาๆ ก่อนจะหันมาขอโทษแทน

“มันเป็นคนไทยนอกคอกน่ะ ติดธรรมเนียมฝรั่งจนเสียนิสัย วีอย่าไปถือสาอะไรกะมันเลย”

โดยไม่ได้สนใจถ้อยคำที่รตียังพูดไม่ทันจบ สกรรจ์ยังยิ้มแย้มยั่วล้อกับวีณาด้วยแววตาพราวต่อไป จนอังกฤษต้องเป็นฝ่ายยื่นมือไป ‘เชกแฮนด์’ ตามธรรมเนียมตะวันตกกับสกรรจ์บ้าง โดยเกร็งฝ่ามือกระชับ บีบแรงๆ สองครั้ง กับเขย่าหนักๆ อีกอึดใจ

“ผม...อังกฤษครับ ไทยหมดทุกอย่างยกเว้นชื่อ” คนพูดข่มเสียงกร้าวไว้ในลำคอ

แทนที่อีกฝ่ายจะรู้สึกตัวว่าถูกปรามให้ระวังมารยาท กลับเลื่อนนิ้วกลาง

เข้าไปเขี่ยตรงกลางฝ่ามือคนบีบ จนอังกฤษต้องรีบชักมือกลับ ดูแทบจะเป็นสะบัดมือหนี

สกรรจ์ยักคิ้วหลิ่วตาให้อย่างผู้มีชัยในเกมแนะนำตัวครั้งนี้

“ผู้ชายไทยที่แข็งแรงและดูดีขนาดคุณอังกฤษนี่หายาก”

เขาชมโดยเปิดเผยอีกครั้ง ทว่าคนถูกชมกลับรู้สึกว่าหน้าชาวาบถึงใบหู เดาทางไม่ถูกว่า ‘ไอ้นี่’ จะมาไม้ไหน ก่อนพยายามเบนความสนใจของคนทั้งกลุ่มไปยังสิ่งที่ได้มา ด้วยการหันไปตอบคำถามของรตี

“ได้ฉบับเต็มมาแล้วครับ พอดีมีคนช่วยทำสำเนาไว้ก่อน จากที่หักตอนนี้หลักศิลานั่นคงปนจนหาซากไม่เจอแล้วมั้งครับ ทีแรกตั้งใจว่าพรุ่งนี้เช้าจะไปดูอีกที ว่ามีอะไรเหลือเป็นชิ้นเป็นอันบ้างไหม แต่ฟ้าก็ดันมาผ่าซะตรงนั้นพอดี จนป่านนี้แม้ฝุ่นก็คงไม่เหลือ”

อังกฤษอธิบายเรื่อยๆ ขณะเดินนำกลุ่มมาหาม้านั่งที่มีแสงสว่างเพียงพอเขาละความอัศจรรย์พันลึกต่างๆ ไว้ ด้วยเกรงว่าความจะอึงไปจนทำกิจกรรมกันได้ไม่เป็นสุข

อรรณพยังยืนอยู่หัวโต๊ะซึ่งเป็นโต๊ะไม้ที่ต่อจากกระดานแผ่นยาวและใหญ่ พอนั่งกันได้ทั้งกลุ่ม

ทุกคนไม่ยอมละสายตาไปจากม้วนกระดาษในมือของคนยืน โดยเฉพาะอังกฤษที่กลัวว่า ของในมืออรรณพก็จะพลอยเล่นกล แปลงรูปเป็นอย่างอื่นไปเหมือนอย่างแท่งเทียนของตน

ม้วนกระดาษยังคงสภาพเดิม สัณฐานเป็นกระดาษเยื่อไม้ คล้ายกระดาษสาแต่หยาบกว่า

ทว่าคนที่กำมันมาตลอดเพิ่งเอะใจ...กระดาษเนื้อหยาบอย่างนี้จะใช้ลอกลายได้อย่างไร

ขณะจะคลี่ดูให้แน่ สิ่งหนึ่งก็หลุดจากแกนกระดาษ ร่วงลงบนโต๊ะ

ทุกสายตามารวมที่จุดเดียว!

สิ่งที่อยู่ตรงหน้ารูปร่างเหมือนกิ่งไม้คดๆ สีดำเป็นมันปลาบ ปลายข้างที่

ใหญ่ขดเป็นอุณาโลม หรือคล้ายเลขเก้าของไทย จากหัวจนตลอดปลายซึ่งสะบัดเรียวเหมือนงูเลื้อยนั้น รวมความยาวประมาณคืบหนึ่ง

สกรรจ์ฉวยมันขึ้นมาพิจารณาได้ก่อนใคร เขาลูบผ่านไปมาหลายครั้งก่อนจะพึมพำ

“กัลปังหาแน่ๆ แต่กิ่งใหญ่ที่ไม่มีกิ่งแขนง ไม่มีกิ่งเล็กกิ่งน้อยอย่างนี้เพิ่งเคยเห็น”

“เขาสายตรงพืชน้ำสัตว์น้ำน่ะ” รตีขยายความสามารถของลูกพี่ลูกน้องให้ชัดขึ้น

ความสนใจในกิ่งไม้รูปทรงประหลาดถูกหันเหไปอีกครั้ง เพราะอรรณพกำลังวางม้วนกระดาษลงบนโต๊ะอย่างเบามือ เขาค่อยๆ คลี่มันออกอย่างระมัดระวังที่สุด ทว่าลวดลายที่ค่อยๆ เปิดเผยตัวเองออกมา ทำให้ถึงกับหน้าเสีย

“หมดกัน!”

๕

อรรณพนอนไม่หลับเพราะยังหมกมุ่นครุ่นคิด อะไรก็ตามที่ทำให้ทุกอย่างเกิดขึ้น อะไรก็ตามที่กำลังจะทำให้บางอย่างเกิดขึ้น ล้วนต้องมีจุดมุ่งหมาย

หรือจะจริงอย่างที่แม่เคยสอน แม้จะเกิดแต่ชาติปางไหน กระแสกรรมก็ไม่อาจถ่ายถอน แม้จะลดทอนลงได้บ้างก็เพียงนิด

ต่อให้ชาตินี้หรือชาติหน้า จะเร่งทำบุญอุทิศมหากุศล หวังให้เกิดเป็นอภิอานิสงส์อย่างไร หากบทแห่งกรรมยังไม่ได้ชดใช้กันจนสิ้นแล้ว ตัวบุญจะกล้าแสดงผลก็หาไม่

เขารู้สึกยะเยือกในอก คำของชายผมยาวผู้สำแดงกลมายา ด้วยการเปลี่ยนแร่แปรลายนั้น ยังเวียนซ้ำ

อรรณะ...คือฟองคลื่น

อรรณะ...คือสายธาร

อรรณะ...คือส่วนหนึ่ง...

ของ...อรรณพ...ห้วงน้ำ...มหาสมุทร

แม่เคยเล่าว่า คนทรงผ่านมาทายทักเด็กน้อยผู้ที่ใครๆ ต่างก็ทำนายว่าต้องเกิดเป็นหญิง ขณะนั้นเด็กชายตกอาการสามวันดีสี่วันไข้ เขาว่าต้องได้กำลังจากห้วงมหานที ต้องมอบไว้ให้เป็นข้ารองบาทของพระนางลักษมีองค์ชายาแห่งวิษณุเทพ ผู้ประทับบรรทมอยู่เหนือพญาอนันตนาคราช กลางมหาเกษียรสมุทร

ชื่อ ต่อตระกูล เมื่อแรกตั้ง จึงเปลี่ยนเป็น อรรณพ คือห้วงน้ำ แล้วเลยใช้ชื่อเรียกว่า ณพ เพื่อเป็นการพ้องเสียงให้เห็นถึง การสำรวมใจ ‘นบ’ รำลึกนอบน้อมแด่มหาเทวีพระองค์นั้น

เด็กชายอรรณพจึงได้เจริญวัยสมบูรณ์ ไม่เจ็บไม่ไข้อีกเลยจนบัดนี้ กระนั้นเมื่อเติบใหญ่จนเถียงได้ ก็ยังไม่วายกังขา

‘ตกลงเรานับถือพุทธหรือนับถือพราหมณ์กันแน่นะแม่’

จำได้ติดใจว่าถามออกไปอย่างนี้เมื่อครั้งเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น ตอนที่มีวิชาพุทธศาสนาเป็นวิชาบังคับ ซึ่งเพื่อนต่างศาสนาได้เข้าห้องสมุดอ่านการ์ตูนสบายใจ

แทนที่แม่จะตอบว่า เพราะแม่เองชื่อ ชลลดา ที่แปลว่า เกลียวคลื่น ส่วนพ่อชื่อว่า ต้นน้ำ ลูกชายเลยต้องเท้งเต้งอยู่กลางมหาสมุทร

แม่ซึ่งน้ำคำน้ำใจใสเย็นพอกันกับชื่อตัว อธิบายช้า...ชัด

‘ชาวพุทธยึดพระธรรมเป็นสรณะ ธรรมะคือธรรมชาติ ธาตุสี่ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ กอปรกันเป็นองคาพยพสามสิบสอง ทั้งหมดคือส่วนหนึ่งของโลกธาตุ คือส่วนหนึ่งของธรรมชาติ เราบูชาน้ำ รำลึกถึงพระคุณแห่งน้ำ คือบูชาธรรมชาติ คือบูชาธรรมะ คือยึดธรรมเป็นสรณะ...

‘...ไม่ว่าเราจะใช้สัญญะ หรือสัญลักษณ์อย่างไร หรือไม่ว่าที่ใครจะตั้งอะไรเป็นมูลฐานไว้ก็ตาม นั่นเป็นเพียงอุบายให้ยึดเป็นที่หมาย ให้มนุษย์ผู้ฝึกตนได้ยึดเป็นที่รวมสติ กำหนดใจเวลาระลึกนบนอบสัญญะแห่งธรรมชาติ สัญญะแห่งธรรมะ’

ที่จำทั้งหมดได้ เพราะครั้งแรกก่อนที่แม่จะพูดจบ เขาก็หันกลับไปก้ม

หน้าก้มตาท่องบทอาราธนาธรรมได้หลายวรรคแล้ว นั่นคงทำให้แม่ขัดใจอยู่ไม่น้อย ตั้งแต่นั้นแม่จึงขยันหมั่นกรอกใส่หู จนความรำคาญกลายเป็นความเคยชิน และซึมซับรับรู้โดยไม่รู้ตัว บ้างยังเคยนินทากับผู้เป็นพ่อ

'ถ้าแม่บ่นให้เหมือนอย่างที่แม่คนอื่นเขาบ่นๆ กัน แบบจำพวกเรื่องที่น่าจะต้องบ่น แล้วก็บ่นๆ เนี่ย ชีวิตพวกเราคงมีรสชาติกว่านี้เยอะเนอะพ่อ'

จะด้วยเหตุใดก็ตาม พ่อยังพูดเสมอว่า ที่เลือกแม่เป็นคู่ครอง ก็เพราะพรหมลิขิตให้ไปเจอแม่ในวัด คราวหิ้วปิ่นโตตามคุณย่าไปทำบุญ

ศรรักปักอกพ่อทั้งที่แม่ยังหัวโล้นโกนคิ้ว จากนั้นพ่อก็ต้องเวียนเล่นบท 'อิเหนาสึกชี' อยู่อีกนาน กว่าแม่ชีชลลดาจะยอมใจอ่อน

ดังนี้ แม่จึงแตกฉานทั้งสันสกฤตและบาลีกว่าพ่อมากมาย ซึ่งแม่ก็ปลูกฝังสั่งสอนเขาไว้ตั้งแต่เล็กๆ จนอรรณพทำคะแนนได้ดีเป็นพิเศษทุกครั้งในวิชาภาษาไทย ซึ่งมีรากเหง้ามาจากภาษาที่แม่ถนัดจัดเจน

ยิ่งพอเรียนสูงขึ้น ภาษาตระกูลอินโด-ยูโรเปียนอันแผ่ขยายไปถึงเยอรมนีและอังกฤษ ภาษาบาลี-สันสกฤตอันต้องผัน กาล มาลา วาจก ธาตุ อุปสรรค ปัจจัย ประกอบ ซึ่งก็ใกล้กับการผันเทนส์ รูต พรีฟิกซ์ ซัฟฟิกซ์ จนน่าแปลกใจ จนทำให้การเรียนวิชาภาษาตะวันตกยิ่งง่ายเหมือนปอกกล้วย

อรรณพไม่ได้ตั้งเป้าหมายอะไรมากมายกับการเรียนภาษาโบราณของเอเชีย นอกจากที่จะได้อ่านประวัติศาสตร์จากมือผู้บันทึกประวัติศาสตร์ ซึ่งเฉพาะแค่หลักศิลาที่พบในเขตประเทศไทยก็จารึกจากอักขระเกือบสามสิบแบบ รู้ดีว่ายังต้องศึกษาอีกมากนักกว่าจะอ่านอักษรเฉียงขอม เฉียงคฤนถ์ เฉียงพราหมณ์ อริยกะ กระทั่งบาหลีโบราณ

แค่ตระกูลขอมไทยมอญพม่านี่ก็ไม่รู้อีกกี่ปีถึงจะแตกฉาน

แต่สิงหฬ-เทวนาครี ที่เคยบันทึกคัมภีร์ทางศาสนาสมัยแรกๆ นั้น แม่อีกเช่นกันที่เป็นคนเคี่ยวเข็ญให้หัดอ่านมาตั้งแต่เด็ก

เมื่อแรกที่เห็นลายอักขระสามแถว

...อุรคนคร...ใจเมืองแห่งตะนาวศรี...

...เจริญยิ่งบริวาร...สิงห์...บัว...อายสะยิน...

ถึงอวหาร...อินทูน...กรรมเมือง...

หัวใจของอรรณพยังเต้นรัว สูบฉีดโลหิตขึ้นไปสู่สมองอย่างรวดเร็ว เขาแทบจะโลดเต้นเพื่อผ่อนความตื่นตาตื่นใจ เพราะรู้สึกเหมือนกับว่าสิ่งที่ตามหามาไม่รู้กี่ชาติภพจะได้มาบรรจบกันเสียที

ยิ่งเมื่อมาแลเห็นศิลาทั้งหลักอันจารจารึกอักขระเรียงระเบียบไว้เรียบร้อย แม้จะได้แค่อาศัยแสงเทียนของชายผมยาวผมขาวผู้นั้น ก็ยังสามารถทำให้ขนลุกเกรียวได้ทั้งตัว

ตอนนั้นสมาธิของอรรณพจดจ่ออยู่แต่กับอักษรโบราณตรงหน้า จนจับใจความไม่ได้ถนัดว่าผู้ที่ถลกลายจากท่อนศิลานั้นสาธยายศัพท์อื่นๆ อันเป็นที่เข้าใจได้บ้างออกมาอีกหรือไม่

แล้วความหวังทั้งมวล แผนการทั้งปวงก็แทบจะพังครืนลงไป

กระดาษที่เห็นกับตาว่ามีการปาดถ่าน ลอกลายอักขระไว้เรียบร้อย กลับกลายเป็นแผนที่ธรรมดา แค่บอกทิศที่ตั้งของนครร่วมยุคกันไม่กี่แห่งเผลอๆ จะเป็นของทำเทียมด้วยซ้ำ

เพราะที่กลางหุบเขาซึ่งสมาชิกชมรมของรตีกำลังมาออกค่ายอาสาพัฒนาชนบทกันอยู่นี้ กลับมีรอยหมายสำคัญ ว่าเคยเป็นเมืองหลัก

ตราคำ ‘อุรคนคร’

อันอาจหมายถึง...เมืองอันเป็นหัวใจของแผ่นดิน...หรือไม่ ถ้าจะแปลตรงๆ ก็คือ เมืองของผู้ไปด้วยอก คือ เมืองแห่งพญางู

สิ่งที่เห็นชัดที่สุดในแผนที่ แทนที่จะเป็นอักษรโบราณยิบย่อย บ่งบอกชื่อเมืองหรือโบราณสถานต่างๆ โดยละเอียด พอให้ใช้อ้างอิงเชื่อมโยงกันจนน่าเชื่อถือกว่านี้ ในแผ่นกระดาษเนื้อหยาบกลับไปเน้นที่เทือกเขาตะนาวศรีทั้งทิว วาดไว้เหมือนร่างของพญานาค แต่มีสองขางอกออกจากข้างอก

ส่วนเศียรอันหันสู่ทิศตะวันตกเฉียงใต้ กำลังแสดงอาการพ่นน้ำสู่มหาสมุทรอินเดีย มีอักษรกำกับไว้ว่า...*อายสะยิน*...

ตามลำตัวจรดหางที่ลากพาดขึ้นไปม้วนพันหิมาลัยสถาน

ขาข้างขวาซึ่งอยู่ตอนเหนือของลำตัว บันทึกชื่อ...*ภูสิงห์*...

เช่นกันกับขาอีกข้างที่อยู่ตอนใต้ของลำตัวก็มีชื่อ...*คูบัว*...กำกับไว้ชัด

ระหว่างสองขาหน้า ย่อมคือ อกเมืองแห่งมหานาคา ซึ่งทรงสรีระมหึมาแทบกลืนทวีป

ตรงกลางอกนั้นประดิษฐานอักษรโบราณจารด้วยน้ำทองกระจ่างจรัส

ตรงนี้ละคือ

...*อุรคนคร*...

เสมหะคงพันคอคนที่นอนข้าง อังกฤษจึงกระแอมสองสามคำ ก่อนจะจัดท่านอนของตนให้เข้าที่ หงายสบายอีกครั้ง แล้วก็เริ่มกรนเบาๆ ต่อไป

อรรณพลืมตาขึ้นมามองแวบหนึ่ง ในใจนึกเคืองคน ‘นิ่งเป็นหลับ’ ซึ่งหลับง่ายจนน่าแค้น เพราะเรื่องที่ไปเจอมาด้วยกันนั่นจะเล่าสู่ปรึกษาใครได้อีกนอกจากคนที่นอนแผ่เป็นทองไม่รู้ร้อนคนนี้

และเพราะมีเรื่องต้องให้ ‘วงแตก’ จากที่หลวงพ่อโผล่มาเสียก่อน อรรณพเลยยังไม่ทันได้ถามหาคำตอบจากมิตรใหม่

ก็ถ้อยคำที่ตาตัวใหญ่ผมยาวขาวเป็นสีเงินระยับเอ่ยออกมาคล้ายปรามาสนั่นแหละ ถ้อยคำออกสำเนียงดูแคลนซ้อนไว้ในลิ้นระรัวยามขานชื่อ ‘อังกุรฤษิ’ ซึ่งถ้าฟังอย่างเดียวคงจับไม่ได้ว่ามีส่วนประกอบของ ‘อังกฤษ’ อยู่ครบ

แถมสระพยัญชนะที่เติมลงไปดังเหมือนตั้งใจ ก็ยังได้ดึงส่วน ‘อุร’ จาก ‘อุรคนคร’ มาใช้เสียอีกด้วย

แม้อรรณพจะรู้แน่อยู่แก่ใจว่าคำ อังกุรฤษิ หรือ ฤษี เป็นสมาสของ อังกุร หรือ อังกูร คือ หน่อเนื้อเชื้อไข กับ ฤษี ผู้บำเพ็ญพรต ก็ยังอยากรู้ให้ชัดว่าเป็นฤษีหน่อไหนกันแน่

โดยเฉพาะท้ายคำนั้นที่กลับมาก้องอยู่ในหัวของอรรณพอีกครั้ง เมื่อเห็นอักขระเล็กๆ ในแผนที่ อันมีตำแหน่งถัดขึ้นไปจาก ‘คูบัว’ เล็กน้อย จารึก

ไว้ว่า

...ถ้ำฤษี...

ถ้าไม่รวมอาการนอนหลับไม่รู้ร้อนรู้หนาวของผู้ถูกขาน ‘อัง-กุ-ระ-รึ-สิ’ กลอักษรซ่อนเงื่อนก็เกือบจะคลี่คลายได้บ้างแล้วแท้ๆ

แต่สกรรจ์กลับมาทำละโมบไม่เกรงใจใครจนเสียการ

จากที่แค่ลูบๆ คลำๆ ดมแล้วดมอีกอยู่กับกิ่งไม้คดๆ อันเจ้าตัวเรียกว่า ‘โคตรกัลปังหา’ นั่น อยู่ๆ เขาก็ทะลุกลางปล้องขึ้นมาหน้าตาเฉย ว่าขอไว้เป็นชิ้นเอกของชุดสะสมส่วนตัว ตัวอรรณพเองแทบจะเอออออยกให้เสียให้รู้แล้วรู้รอดเผื่อสกรรจ์จะได้รู้ว่าเมื่อครู่ตนกับอังกฤษได้ไปเจออาถรรพ์ประหลาดอะไรมาบ้าง

ไม่แน่ ถ้าให้คนโลภไปนอนกอด ไม่พ้นเช้าคงได้เจอดีจากเจ้าของเดิม

ขนาดรตีช่วยตัดสิน ให้คืนแก่คนที่ถือมาคืออรรณพ สกรรจ์ก็ยังอิดออด

แม้วีณากับศรีตาจะผัดผ่อน ขอเอาเข้าแล็บก่อน เขาก็ยังไม่ยอม ด้วยกลัว ‘สมบัติของชาติ’ จะไม่ได้กลับมาเป็น ‘สมบัติของตัว’

นั่นเอง ทำให้อังกฤษหมดความอดทน กระชากกิ่งกัลปังหามาจากมือ

เนื้อแกร่งเป็นมันปลาบของมันไม่ได้บุบสลาย กระทั่งเสี้ยนเล็กๆ ที่บิดออกจากเนื้อก็ยังคงอยู่ และเลยลากถากเอาหนังฝ่ามือสกรรจ์ติดไปเป็นทางยาว

คนเห็นแก่ได้จึงต้องสังเวย ‘โคตรกัลปังหา’ ด้วยเลือด

...เป็นประเดิม

ไม่น่าเชื่อว่าเสี้ยนหนามแค่นี้จะทำให้คนหลั่งโลหิตได้ขนาดนั้น

ถึงศรีตาจะแอบกระซิบ ‘สมน้ำหน้า... เอาเลือดชั่วๆ ออกซะบ้าง’ สกรรจ์ยังได้ยิน เลยยิ่งโวยวาย จะมีเรื่องมีราวเกือบถึงขั้นวางมวย

ยิ่งตอนทำท่าจะกระโจนข้ามโต๊ะมาต่อยหน้าอังกฤษ แล้วคนทั้งโต๊ะช่วยกันทั้งดึงทั้งผลัก จนหงายหลังลงไปขาชี้ฟ้า ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะสกรรจ์

ทั้งเจ็บทั้งจุกทั้งอับอาย

กับลูกพี่ลูกน้องของตัวเองแท้ๆ สกรรจ์ก็ยังเห็นว่ารตีหวงห่วงกระดาษบนโต๊ะมากกว่าตน

ศรีตากับวีณาต้องช่วยกันพยุงคนเจ็บขึ้นมา แล้วพยักพเยิดให้รตีรีบพาไปทำแผล ก่อนที่อังกฤษจะดิ้นหลุดจากการเหนี่ยวรั้งของอรรณพ

ไม่อย่างนั้นสกรรจ์คงเจ็บหนักกว่าที่เป็นนั่นมากนัก

ลูกพี่ลูกน้องคู่นั้นยังเถียงกันจนลับตัวเข้าไปในห้องพัก คนที่เหลือได้ยินแว่วๆ ว่า

'เจ๊เห็นไอ้ลายแทงนั่นสำคัญกว่าน้อง!'

'กรรจ์ก็เห็นแก่ตัวมากกว่าเห็นแก่พี่'

ตอนนั้นเองที่ทุกคนเพิ่งนึกขึ้นได้ 'แผนที่' ก็คือ 'ลายแทง' 'ลายแทง' ก็คือ 'แผนที่' ซึ่งแผ่นที่อยู่ตรงหน้านี่ระบุตำแหน่งไว้ชัด เพราะมีการตัดส่วนขยายวาดขึ้นไว้อีกกรอบหนึ่งที่มุมล่างซ้ายมือ เป็นเหมือนแผนผังอาณาเขตนครนับตั้งแต่เสาสี่มุมเมืองจนถึงราบเขาอันเป็นใจกรุง

วีณาขอให้คัดลอกแผนที่และผังเมืองไว้ต่างหากอีกอย่างละแผ่น เพื่อต้นฉบับจะได้ไม่ช้ำยับเยินเกินไปกว่านี้

ส่วนอีกแผ่นหนึ่งเป็นการวาดลายคร่าวๆ บอกตำแหน่งต่างๆ ไม่ทั้งหมด เอาไว้ไปกางถามชาวบ้าน ว่าเหล่าลายเส้น แสดงตำแหน่งหนองน้ำ ทางเกวียน และราบหุบเขา ที่ปรากฏอยู่ในแผนที่นั้น ใกล้เคียงกับทางน้ำ ทางเดิน และหลั่นเขา ของตำบลนี้บ้างหรือไม่

อรรณพนึกชมความรอบคอบของวีณา เพื่อนซึ่งสนิทสนมกันมาตั้งแต่ชั้นอนุบาล หวนนึกถึงที่ว่าเธอมอบต้นฉบับกับกิ่งกัลปังหาไว้ให้กับตนเพราะความไว้ใจกัน ก็ยิ่งอบอุ่นใจ

สิ่งต่างๆ ที่ประเดประดังเข้ามา ตั้งแต่ความรู้สึกอึดอัดแปลกๆ ภายในตัวตอนอยู่บนรถ พายุร้ายและฟ้าผ่า ที่มาของชื่อ เหตุการณ์วางมวย เรื่องของแผนที่หรือลายแทง ความสลับซับซ้อนที่ว้าวุ่นเหล่านี้เวียนกันถมทับไปมาใน

ความคิดของเขา

บวกกับความอ่อนเพลียที่เหมือนจะคล้ายๆ สูญเสียปราณชีวิตไปพอควร ทำให้อรรณพผล็อยหลับ

ในฝัน...

คล้ายมีพญางูใหญ่ค่อยเลื้อยเข้ามาสัมผัส แล้วพันรัดอย่างผ่อนแรง

ดวงตาทั้งคู่ของมันส่งประกายวาวโรจน์เป็นสีเพลิง เช่นเดียวกับสีของหงอนบนหัวซึ่งเลื่อมพรายเป็นสีทับทิมสุกปลั่ง อาการที่แผ่แม่เบี้ยแล้วหยัดอกชูคอขึ้นเพ่งเขม็งประหนึ่งกำลังสะกดจิตนั้น ทำให้รู้สึกร้อนรุ่มไปทั้งกาย

ชั่วครู่สัมผัสที่แผ่วเบาก็เริ่มหนักหน่วง บางส่วนของเรือนกายก็ขยับขยายขึ้นตามแรง ราวกับว่าเนื้อท้องอ่อนอุ่นอันมีเกล็ดนุ่มของพญางูนั้นกำลังเคล้นคลึงส่วนสงวนกลางลำตัวให้มันแข็งขึง ก่อนพญางูนั้นจะผ่อนกลืนส่วนสงวนของเขาให้ล่วงคอลงไป

ในทันใด...

ความรู้สึกก็กลับถูกกระชากให้เต็มตื่นอีกครั้ง ด้วยเสียงตวาดหนักๆ ของคนที่นอนอยู่ข้างๆ

“ไอ้โรคจิต!!!”

๖

การชุลมุนในความมืด ทำให้อรรถพรู้สึกได้เพียงว่า ขณะนี้คนที่นอนข้างๆ กำลังยื้อยุดอยู่กับใครอีกคนจากด้านนอกซึ่งยื่นมือลอดเข้ามาจากทางซิปหน้าต่าง

เต็นท์ขนาดพอดีสำหรับสองคนนอน ไม่อาจทนแรงฉุดรั้งอยู่ได้นาน ต้องพังลงเพราะคนข้างในกระชากเต็มแรงจนร่างของคนที่อยู่ข้างนอกโถมลงมาทับทั้งเต็นท์

สุดที่อรรถพจะขยับหนีไปไหนได้ เพราะอยู่ตรงกลางระหว่างสองคน

ความฝันเรรวนเมื่อครู่วับหาย

แม้ความตึงตัวของบางส่วนจะยังรู้สึกได้ ก็ยังไม่ได้คิดว่าอะไรเป็นอะไร หรือใครเป็นใคร

อังกฤษหักพับล็อกแขนข้างที่ยื่นเข้ามานั้นไว้อย่างมั่นคง ทำให้ข้อศอกทั้งสามข้างใช้พื้นที่บนร่างของอรรถพในการประลองกำลัง ทั้งดิ้นรน และกดยึด

หนำซ้ำคนข้างนอกยังทุบถองผู้ที่อยู่ใต้ผ้าเต็นท์อย่างไม่ปรานี ขณะที่

อรรณพต้องใช้มือหนึ่งกุมแกนกลางร่างกายตนเพื่อป้องกันการฟกช้ำ ทำให้เหลือเพียงมืออีกข้างในการตอบโต้และปัดป่ายให้พ้นจุดอันตราย

กว่าจะทั้งผลักทั้งยันจนตนเองพ้นจากเขตคับขันได้ ก็กลับมาติดอยู่ทางตัน ด้วยว่าหัวเต็นท์ด้านนี้ไม่มีซิปเปิดออกด้านนอก

แต่เมื่อฉุกคิดได้ว่าเหตุการณ์อันเกิดขึ้นในชั่วไม่กี่อึดใจอาจจะกลายเป็นปัญหาบานปลายถึงขนาดต้องผิดใจกับชาวค่ายทั้งคณะ เพราะไม่ว่าใครก็ตามที่เป็นคนทำเรื่องอุบาทว์อย่างนี้ หากมีคนมาเห็นเข้าแล้วสืบถามกันต่อๆ ไป เรื่องราวก็จะยิ่งเลวร้าย อรรณพจึงรีบมุดตัวโถมเข้าระหว่างกลางอีกครั้ง เพื่อปลดมืออังกฤษออกจากแขนของใครอีกคน

คลุกวงในกันอยู่อีกหลายเฮือกก็ยังแกะมือของอังกฤษออกไม่ได้ อรรณพจึงต้องงับเข้าที่ต้นแขนของเขาแรงๆ ทีหนึ่ง เสียงอุทานด้วยความเจ็บปวดดังขึ้นพร้อมการขาดผึงของคู่ที่ยื้อยุด

“ทำอะไรวะ! ...อูย”

คนเจ็บล็อกคอคนกัดมาเค้นถาม ทั้งที่ยังคราง อิ๋ง คนตอบคำถามจึงส่งเสียงอู้อี้

“อันอี๋ไอแอ๊วอั๊ง...”

ถึงจะจับใจความไม่ได้ถนัด แต่ทันทีที่เข้าใจถ้อยคำ “มันหนีไปแล้วมั้ง” อังกฤษก็รีบคลายแขนจากคอของอรรณพ แล้วรีบมุดหาทางออกจากใต้กองผ้าเต็นท์ แต่กลับโดนรั้งไว้

“ตกลงนายฉลาดแต่เรื่องใช้กำลังใช่ไหมเนี่ย”

“แต่มันจับ...” อังกฤษคำรามออกมาได้แค่นั้นก็หน้าชาวูบ คงเพิ่งรู้ตัวว่าควรจะรู้สึกอายบ้างกระมัง

“จับอะไร”

อรรณพแกล้งถาม เพราะคำ ‘ไอ้โรคจิต’ ที่ได้ยินชัด สามารถอธิบายความได้พอสมควร ทั้งเขาก็ยังรู้สึกได้เหมือนกันว่าตนเองก็ถูกมือมืดลวนลาม

“เอ่อ...” คนถูก ‘จับ’ ชักอ้ำอึ้ง

“ต่อให้มันคิดมาขโมยแผนที่หรือกิ่งกัลปังหาอะไรนั่น นายโวยวายไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้น”

พอต่างคนต่างตั้งสติกันได้ อรรณพก็พยายามเกลี้ยกล่อม

“แต่...”

“โรคจิตแล้วยังไง นายจะไปโพนทะนากะชาวค่ายเขาเหรอ ว่านายโดนลวนลาม...แล้ว...”

“เออๆ ไม่ต้องพูดแล้ว”

อังกฤษยอมจำนน ก่อนจะหันไประบายอารมณ์กับการหาซิปทางออก พอเขาโผล่ศีรษะออกมาพ้นเต็นท์ ก็พบสองสาวยืนรออยู่แล้วด้วยสีหน้าขันๆ ศรีตาถามเสียงกลั้วหัวเราะ

“ถึงขนาดพังเต็นท์กันเลยหรือคะคุณ”

แต่อังกฤษยังเหลียวซ้ายแลขวา พยายามหันมองหาก็ไม่เห็นวี่แววของมือมืด เขามั่นใจว่าคนที่กล้ามา ‘ปลุกปั่น’ กันกลางดึกจะต้องเป็นผู้ชายแน่ๆ

กระทั่งคนข้างในกระตุ้นเตือน ฝ่ายที่โผล่แต่หัวจึงขยับออกมาทั้งตัว แล้วรีบหันหน้าหนีสาวมาจัดทรงกางเกงของตนเองให้เรียบร้อย อรรณพที่เพิ่งโผล่หัวจากเต็นท์จึงเงยหน้าขึ้นมาตรงเป้าพอดี ด้วยความที่กำลังจะยันตัวลุกขึ้น ทำให้ทั้งหน้าเข้าไปซุกอยู่ที่จุดยุทธศาสตร์ของอีกฝ่ายอย่างเหมาะเหม็ง คนเป็นเป้าจึงจุกจนตัวงอ เพราะโดนคนซุกผลักสิ่งที่ตนซุกหัวขึ้นนั้นเต็มแรง

สองสาวสุดจะกลั้นเสียงหัวเราะได้อีกต่อไป ต้องปล่อยฮาออกมาอย่างเกรงใจเพื่อนที่สุด

“ขำไรเจ๊!” อรรณพถามเสียงเครียด

“เปล๊า!” ศรีตาตอบด้วยเสียงสูง แล้วก็ส่งเสียงคิกๆ อย่างหยุดไม่ได้

วีณาตั้งสติได้ก่อน จึงค่อยถามเป็นการเป็นงาน

“มีอะไรกันหรือเปล่าณพ เมื่อกี้เห็นหลังใครไวๆ วิ่งไปทางห้องน้ำ นึกว่ามีใครแกล้งนอนปล่อยแก๊สพิษจนโดนไล่ให้ไปเข้าห้องน้ำเสียอีก”

“ณพก็อยู่นี่ เราก็อยู่นี่ แล้วหมาที่ไหนมันจะวิ่งหนีไปได้ล่ะวี”

อังกฤษยังคงทั้งฉุนทั้งจุก

“หมาสมิงมั้ง ไอ้อย่างที่แปลงเพศ...เอ๊ย...แปลงกายเป็นคนได้น่ะ”

ศรีตายังหยุดขำไม่ได้ จนต้องทรุดนั่งลงกับพื้น กลั้นหัวเราะจนตัวงอ วีณาช่วยตบหลังเพื่อนสาวเบาๆ เพื่อผ่อนอาการ

อังกฤษระงับใจเต็มที่ที่จะไม่ยันเพื่อนสาวให้สักโครม เสียงขบกรามปนมากับเสียงประชดลึกๆ

“สะหมิงสะหมาญาติแกมัน...”

“คงเป็นขโมยน่ะ” อรรณพชิงระงับศึกเสียก่อน “จะใครก็ช่างเหอะนะ มันไม่ได้อะไรไปหรอก พอดีอังกฤษเขารู้สึกตัวขึ้นมาก่อนน่ะ”

ชายหนุ่มพยายามอธิบาย แต่ศรีตาไม่วายสอด

“มันคลำสะเปะสะปะไปเจออะไรมั่งล่ะกฤษ”

“มันตั้งใจคลำไอ้นั่นน่ะดิ”

อังกฤษเองก็พร้อมสนอง อรรณพจึงต้องรีบสานต่อบอกกล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้ต้องรอมชอมกันไว้ก่อน

“เอาน่ะ เราอาศัยมากับเขา แล้วเราก็คงต้องอาศัยพวกชาวบ้านอีกด้วย ไม่ว่าใครคิดจะทำอะไร มีจุดประสงค์หรือเจตนายังไงก็ตาม พวกเราคงต้องทำเป็นว่าคืนนี้ไม่มีเหตุการณ์อะไรผิดปกติ...จริงไหมวี?”

“นั่นสิกฤษ เราเห็นด้วยกับณพนะ โวยวายออกไปก็มีแต่ผลเสียมากกว่า”

วีณาเอออแล้วหันไปพยักพเยิดกับศรีตาซึ่งเพิ่งจะยืดตัวยืนขึ้นได้อีกครั้งให้ช่วยพูดอีกแรง

“ของของเธอก็ไม่ได้บุบสลายอะไรไม่ใช่หรือ”

จนคนหันมาขอความเห็นต้องเหน็บเข้าที่แขนแรงๆ นั่นแหละ ศรีตาจึงค่อยพูดให้ครบ

“อุ๊ย! ก็มันจริงไหมล่ะ ณพบอกว่าแผนที่กับปะการังกัลปังหาอะไรนั่นยังอยู่ไง”

ทุกคนต่างตาสว่าง อรรณพเองก็ไม่อยากจะหลับ ด้วยเกรงว่าตัวเองจะสานต่อฝันประหลาด ให้ต้องหวาดสะดุ้งเพราะคนนอนข้างอีกครั้ง

ระหว่างรออังกฤษดัดแกนโครงเต็นท์ให้กลับเข้ารูป อรรณพจึงชวนวีณาเปิดสำเนาลายแทงมาดูกันอีกครั้ง ศรีตาเอาแผนที่ภูมิศาสตร์ปัจจุบันของภาคตะวันตกมาวางเคียง แล้วพยายามไล่หาตำแหน่งต่างๆ เทียบฉบับกัน

ความสงัดของกลางคืนทำให้แต่ละคนมีสมาธิจดจ่อกับสิ่งตรงหน้าได้ดีขึ้น ฟ้ายังแลบแปลบปลาบอยู่ปลายฟ้า เลยสันเขาด้านไกลออกไป พยับเมฆยังส่งเสียงคร่างครืน แต่ก็คล้ายถูกจำกัดให้วนเวียนอยู่แต่ในบริเวณนั้น

แรมอ่อน จันทร์แจ่มจึงยังกระจ่างเกือบเต็มดวง ส่องแสงนวลล้อดาวพราว ประสมกับแสงนีออนอีกดวงซึ่งตามไว้ใกล้ๆ ทำให้แรงเทียนเดียวก็เพียงพอกับการระดมสมอง

เมื่ออังกฤษจัดการซ่อมเต็นท์เสร็จ ก็เข้ามาสมทบ

“ลองเอาคูบัวเป็นแกน” เขาให้ความเห็นหลังจากพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง “นี่ไงภูสิงห์!”

อังกฤษประกาศแล้วชี้เปรี้ยงลงที่ปราสาทเมืองสิงห์ตรงจังหวัดกาญจนบุรีอย่างมั่นใจ

“มั่วเปล่าทั่น” ศรีตายังไม่แน่ใจ “ไหงขาซ้ายขาขวามันไกลกันขนาดนั้น”

วีณาเห็นอรรณพจะตามไม่ทัน เลยช่วยอธิบายความเป็นมาของสองโบราณสถานที่ปรากฏอยู่บนแผนที่ทั้งสองให้เพื่อนสนิทฟังว่า ปราสาทเมืองสิงห์เป็นโบราณสถานที่มีศิลปะการก่อสร้างในยุคลพบุรีตอนปลาย ได้พบประติมากรรมศิลปะขอมแบบบายน ส่วนเมืองโบราณคูบัว สร้างขึ้นในวัฒนธรรมทวารวดี ที่โบราณสถานทั้งสองแห่งนี้ยังได้พบเทวรูปพระโพธิสัตว์อีกด้วย เลยสันนิษฐานกันว่า ต่างได้รับอิทธิพลจากพุทธศิลป์ เพราะสร้างขึ้นเนื่องกับพระพุทธศาสนาลัทธิมหายาน วัชรนิกาย ที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในชมพูทวีปและสุวรรณภูมิเมื่อช่วงพุทธศตวรรษที่ ๑๔–๑๗

“แล้วอย่างนี้ อายสะยิน ไม่เลยลงอ่าวเบงกอลไปเลยเรอะ” ศรีตายัง

ไม่คลายความสงสัย

ส่วนดีของศรีตาอยู่ตรงนี้ คือการเป็นฝ่ายแตกประเด็นได้ละเอียดลออจนทั้งกลุ่มไม่อาจผ่านมติอะไรกันไปได้ง่ายๆ

“อายสะยิน...เป็นพุกามพากย์ ภาษาทางพม่า นี่ไง...”

ครั้งนี้อรรณพชี้ลงในเขตของประเทศเพื่อนบ้าน ‘Ainshehyin’ เมืองกึ่งกลางระหว่างทวายกับมะริด

ถึงตอนนี้ แต่ละคนรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก หลายตำแหน่งใน ‘ลายแทง’ ดูเข้าเค้า...จน...บางทีมันน่าจะชัดเจนเกินไปด้วยซ้ำ

แต่ทุกคนก็ไม่คิดว่าจะมีใครกล้าล้อเล่นกับเรื่องนี้ ทั้งการมาของพวกตนก็ไม่ได้มาโดยเปิดเผย แม้กับลุงกำนันหัวหน้าคณะที่รอต้อนรับ ก็ยังไม่ได้เอ่ยปากปรึกษาอะไรจริงจัง

ยิ่งสาเหตุที่ศรีตาได้แถวอักขระชุดแรก กับเหตุการณ์ที่สองหนุ่มไปเจอมากับตัวที่เพิ่งได้เล่าสู่กันฟังไปเมื่อครู่ เมื่อรวมกันแล้วมันน่าจะมีอะไรบางอย่างดึงดูดให้พวกเขามาที่นี่แน่นอน

ทุกคนสบตากันแวบหนึ่ง ไฟของนักสำรวจลุกโชนอยู่ในแววตาสามคู่ เหลือเพียงอีกคนที่ไม่ค่อยมั่นใจ

“ถ้าเป็นไปได้ขนาดนี้ พวกเธอเข้าไปปรึกษาอาจารย์ที่มหา’ลัยกันก่อนดีไหม เผื่อว่าจะได้ส่งชุดใหญ่ลงมาสำรวจเป็นเรื่องเป็นราว”

อรรณพพึมพำออกความเห็นเพราะดูเหมือนยังมีหลายอย่างเคลือบแคลงจนกลัวจะพากันไปตกหลุมกับดักฉกรรจ์

ทันใดนั้น!

สายลมกระโชกมาวูบหนึ่ง พร้อมสัตว์กลางคืนกู่เสียงหวีดก้องพิสดาร สายฟ้าหลบลัดหลีกเมฆ แลคล้ายงูจรแล่นแลบแปลบปลาบ พุ่งตรงมายังกลุ่มหนุ่มสาว

ทุกคนตะลึงงันไม่ทันหลบ ทว่าแสงและเสียงที่วิ่งแหวกอากาศมานั้นก็พลันหาย ไม่ทันต้องตัวให้ผู้ใดได้บาดเจ็บ

ศรีตาฟุบลงกับแผนที่ ไม่ทันปะทะพื้นก็หยุดกึก

ตัวแข็งตึงเหมือนดามไม้ แหงนดีดผึงชันคอตรง ตวัดขาเข้าขัดสมาธิ มือตบอกผางๆ ตาค้างไม่กะพริบ

แล้วร่างของศรีตาก็เปล่งเสียงแหบห้าวราวบุรุษ ฟูมฟายคล้ายคนต้องพันธนาการ

“ปล่อยกู...ปล่อยกู...ช่วยด้วย! ช่วยกูด้วย! ช่วยปล่อยกูที!”

ทั้งร่างสั่นกระตุกสะเทือนรุนแรง ราวกับมีอีกร่างถูกกักขังไว้ภายในและร่างนั้นกำลังดิ้นรนจากที่ขัง

ทุกคนตรงหน้าต่างตะลึงงัน!

วีณากับอรรถพเข้ายึดแขนศรีตาไว้คนละข้าง เพราะต่างเห็นว่ามือที่ทุ่มทุบอกตัวเองนั่นรุนแรงไม่ปรานี

แต่คนถูกยึดกลับยิ่งดิ้นรนด้วยเรี่ยวแรงมหาศาล ขบฟันกรอดๆ ส่งเสียงฮึดฮัด น้ำตาไหลพราก ตาแดงก่ำ จนสองคนต้องช่วยกันดันให้นอนหงาย ใช้เข่าช่วยตรึงสองแขนไว้กับพื้นอีกแรง กระนั้นขาที่ขัดสมาธิกลับดีดกวาดวาดราวีแทนมือ ศรีตาเหวี่ยงซ้ายป่ายขวาไม่เกรงใคร

อังกฤษถึงกับต้องกระโดดขึ้นคร่อมทับตรงต้นขา ก่อนจะรีบล้วงเศษจีวรที่ได้มาขึ้นจบบริกรรมอยู่อึดใจ แล้วทาบมันลงบนหน้าผากของศรีตา

อาการทั้งหมดจึงสงบแน่นิ่งในทันที

อังกฤษค่อยเลื่อนตัวลงมาจากร่างเพื่อน เอ่ยเบาๆ กับสองคนที่จิตใจยังไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“คงถูกลมเพลมพัดนั่นละ ไม่เป็นไรมากหรอก ไว้พรุ่งนี้เช้าค่อยๆ ถามชาวบ้าน หาคนมาช่วยถอนคุณ”

แล้วหันมองไปยังคนที่นอนสงบ ลมหายใจรวยรินอ่อนล้า อาการที่เห็นยิ่งทำให้เป็นห่วง อังกฤษต้องพึมพำกับตัวเองเบาๆ อีกครั้ง ก่อนค่อยเข้าประคองเพื่อนให้ไปนอนพักในเต็นท์

“เอ็งนะเอ็ง ก็ทั้งรู้ว่ามาบ้านป่าอย่างนี้ ทำไมไม่ยอมพกอะไรมาคุ้มตัว”